

คุณยาย
IN MY HEART
Volume 2. โดย ตะวันธรม

คุณยาย
IN MY HEART

VOLUME

ครบรอบ 100 ปี

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

โดย ตะวันธรรม

๖ ถ้อยธรรม

จากตะวัน

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกยุง เป็นบุคคลสำคัญผู้อยู่เบื้องหลัง
ความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย ท่านเป็น
ประดุจมหาปุชฌิยาจารย์ของหลวงพ่อ พระภิกษุ
สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และหมู่คณะนักสร้าง
บารมีทุกคน ที่ได้เดินตามรอยท่านในการทุ่มเท
เสียสละสร้างชาติอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
เพื่อบ่มไปสู่วิถีแห่งธรรม

หากมองจากภายนอกแล้ว คุณยายอาจดู
เป็นเพียงอุบาสิกาแม่ชีผู้มีชีวิตเรียบง่ายท่าน
หนึ่ง แต่แท้จริงแล้วเรื่องราวของท่านเป็นสิ่งที่
น่าศึกษาอย่างยิ่ง เรื่องราวของคุณยายที่หลวงพ่อ
ได้นำมาเล่านับตั้งแต่ท่านถือกำเนิดขึ้นจนกระทั่ง

ละสังขารนั้นเปรียบได้กับผิวหนังกำพรวา ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ชั้นนอกสุดของร่างกายเท่านั้น ยังไม่สามารถอธิบายถึงความเป็นตัวตนอันแท้จริงของท่านที่เปรียบได้กับเยื่อข้างในกระดูก ผู้ที่จะทราบถึงความเป็นคุณยายอย่างแท้จริงมีเพียงพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้เป็นครูบาอาจารย์ของท่านเท่านั้น ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ยกย่องชื่นชมคุณยายในท่ามกลางศิษยานุศิษย์ผู้ประพาสธรรมด้วยกันว่าคุณยายเป็น “หนึ่งไม่มีสอง”

หากเรายังเข้าไม่ถึงวิชชาธรรมกาย เราก็ยังไม่มีโอกาสที่จะได้รู้จักคุณยายอย่างสมบูรณ์ แต่การที่เราได้รับรู้รับทราบเรื่องราวในชีวิตของท่านจากคำบอกเล่านั้นก็เป็นการรู้จักในระดับหนึ่งที่พอจะทำความเข้าใจได้ ซึ่งจะทำให้เราเกิด

กำลังใจในการทำความดีและสร้างบุญบารมีตาม
อย่างท่าน ส่วนการรู้จักในสิ่งที่เป็นตัวตนอัน
แท้จริงของคุณยายนั้น เปรียบเสมือนการนับ
เม็ดฝนทั้งหมดที่ตกลงมาในจักรวาล ซึ่งเป็น
เรื่องที่คนธรรมดาสามัญทำได้ยาก การนับ
พระคุณของท่านจึงเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งเกินธรรมดา

ชีวิตของคุณยายนั้นเป็นชีวิตที่งดงามมาก
ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย ตลอดชีวิต
ของท่านมีแต่การสั่งสมบุญ ทั้งบุญจากการทำ
ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา และบุญกิริยาอื่นๆ
ทั้งหมด ท่านได้ทำอย่างครบถ้วน ยากที่จะหา
ใครทำได้เสมอเหมือนท่าน โดยเฉพาะการ
ศึกษาวิชาธรรมกายจนกระทั่งแตกฉานและ
เชี่ยวชาญ หรือแม้แต่การสร้างวัดพระธรรมกาย
เพื่อให้เป็นศูนย์กลางการประพฤติปฏิบัติธรรม
ของชาวลोक

หลวงพ่อบอกว่า หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” นี้จะเป็นประโยชน์ต่อลูกหลานและศิษยานุศิษย์ทุกท่านของคุณยาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เคยพบและสัมผัสกับคุณยายในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หรือเป็นผู้ที่มาใหม่ในภายหลัง เพราะคุณยายท่านเป็นผู้ที่มีดวงใจใสบริสุทธิ์และสว่างไสวดูดวงตะวันเพียงที่เรียงอยู่เต็มท้องฟ้า บุคคลใดก็ตามที่ตรึงระลึกรู้ถึงท่าน แล้วนำข้อวัตรปฏิบัติของท่านมาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิต ก็เท่ากับว่าคุณยายอยู่ในหัวใจ ยามใดก็ตามที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจ แล้ว ยามนั้นความสว่างไสว ความสะอาด บริสุทธิ์ ความดีงาม และความป็นสิริมงคลทั้งปวงก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจของเราอย่างน่าอัศจรรย์

ตะวันธรรม

คำนำ

PREFACE.

เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี ของคุณยาย
อาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิด
วัดพระธรรมกาย ในวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2552
คณะศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ทั่วโลกได้
พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณ
พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) นำบันทึก
ความทรงจำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ จากทั้ง
ที่ได้พบเห็นด้วยตนเอง และได้ยินได้ฟังคำบอกเล่า
เรื่องราวต่างๆ จากคุณยายโดยตรง มารวบรวมและ
จัดพิมพ์เป็นหนังสือชุด “คุณยาย In My Heart”
เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูบูชาธรรมแด่คุณยาย
อาจารย์ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้

หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” ประกอบ
ด้วยหนังสือ 6 เล่ม ที่ร้อยเรียงเรื่องราวของ
คุณยายอาจารย์นับตั้งแต่วัยเยาว์จนกระทั่งละสังขาร
ตามลำดับดังนี้

เล่มที่ 1: จากทุ่งนาถึงแดนธรรม

เล่มที่ 2: สู้วัดปากน้ำและโรงงานทำวิชา

เล่มที่ 3: หนึ่งในสี่สอแห่งกองทัพธรรม

เล่มที่ 4: คุณยายกับหลวงพ่อ

เล่มที่ 5: ชัยชนะของคุณยาย

เล่มที่ 6: ต้นแบบนักสร้างบารมี

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือชุดนี้จะ
เป็นประโยชน์แก่ทุกท่าน และขออนุโมทนาบุญที่ได้
ให้การสนับสนุนหนังสือชุดนี้

ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

มูลนิธิธวัชวันธรรม

gnore In My Heart!

1

ชีวิตใหม่ในวัดปากน้ำ

22 ... นักเรียนของหลวงปู่

28 ... สุขใจตลอดเวลา

32 ... เมื่อดวงธรรมหายไป

36 ... คุณยายสอนตัวเอง

gnore In My Heart!

2

ความลับในโรงงานทำวิชา

46 ... มีอะไรในโรงงาน

50 ... คำถามของหลวงปู่

56 ... ต้องพร้อมเสมอ

60 ... บางสิ่งที่ตอบไม่ได้

64 ... อยากเปลี่ยนบรรยากาศ

70 ... พัฒนากุญ

gnore In My Heart!

3

อานูภาวิชาธรรมกาย

78 ... แก่ไขทุกข์มนุษย์

86 ... พัฒนาเศรษฐกิจพิชิตโรคภัย

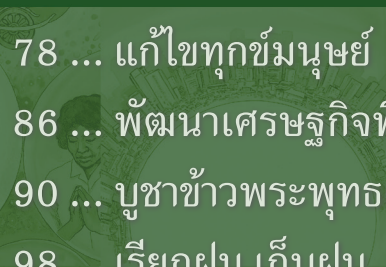
90 ... บุษบาข้าวพระพุทธเจ้า

98 ... เรียกฝน เก็บฝน

102 ... ดับเดือนดับดาว

110 ... พระของขวัญ

114 ... ดวงแก้วทำวิชา

gnore In My Heart!

4

สู้ศึกสงครามโลก

126 ... ตามสมบัติหล่อเลี้ยง

132 ... ปลุกไปรบ

136 ... ต้นแหล่งศึกสงคราม

140 ... ปิดลูกระเบิด

150 ... สมรภูมิจนแท้จริง

gnore In My Heart!

๒

ท่งท้าย

161 ... วิธีปฏิบัติเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

166 ... ประวัติคุณยายฯ

171 ... บทสวดสรรเสริญคุณยายฯ

176 ... ประวัติตะวันตก

gnore In My Heart!

วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

1

ชีวิตใหม่ในวัดปากน้ำ

นักเรียนของหลวงปู่ ◦ สุขใจตลอดเวลา ◦ เมื่อดวงธรรมหายไป ◦ คุณยายสอนตัวเอง

...ชีวิตใหม่ในวัดปากน้ำ...

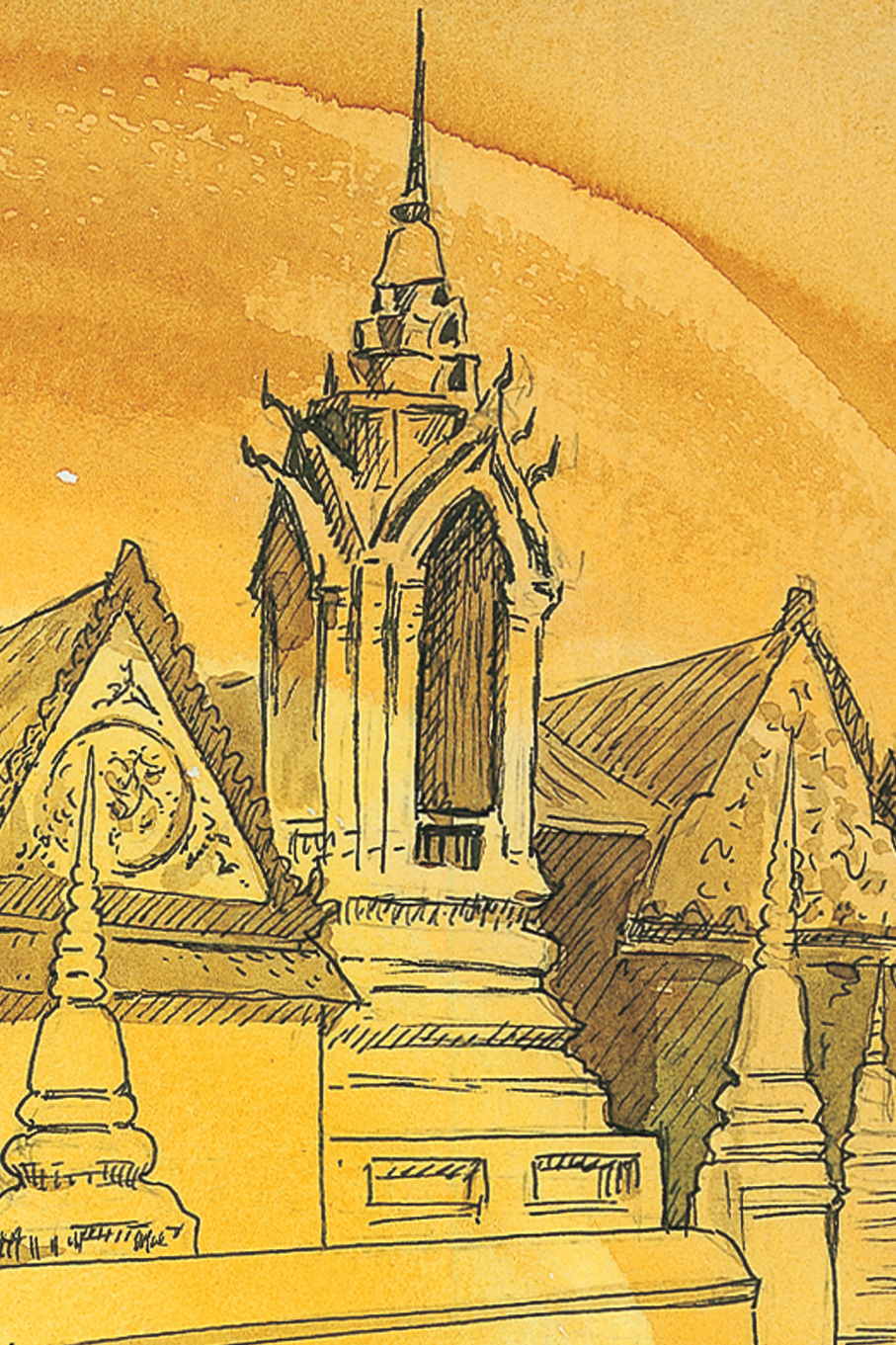
ความเป็นอยู่ของคุณยาย
เมื่อเข้ามาอาศัยในวัดปากน้ำใหม่ ๆ
ไม่สะดวกสบายนัก ...

... คุณยายนึกอยู่เสมอว่า
ท่านไม่ได้มาเพื่อแสวงหาความสะดวกสบาย
แต่ท่านมาเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย ...

นักเรียนของหลวงปู่

คุณยายเคยเล่าว่า เมื่อแรกเริ่มที่เข้าไปอยู่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านต้องยอมอดทนทุกอย่าง เพื่อให้ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายจากพระเดชพระคุณ หลวงปู่ เนื่องจากรูปกายภายนอกของท่านผ่ายผอม และสัปรังไปด้วยเส้นเอ็น คนในวัดมักจะเข้าใจผิด คิดว่าท่านเป็นวัณโรค ซึ่งในสมัยนั้นถือว่าเป็นโรค ติดต่อร้ายแรงที่รักษาให้หายได้ยาก เมื่อเป็นแล้ว ส่วนใหญ่จะเสียชีวิต ใครๆ จึงพากันรังเกียจท่าน

...นักเรียนของหลวงปู่...

เพราะเกรงว่าโรคจะติดต่อมาถึงตน แม้เวลาที่คุณยายไปรับประทานอาหารที่โรงฉัน ก็มีผู้ที่เข้าใจไม่ถูกต้องแสดงอาการปฏิกิริยาอันไม่เหมาะสม เช่น ใส่จานข้าวให้คุณยาย เพราะไม่อยากเข้าใกล้ แต่ท่านก็ยังคงสงบนิ่งเฉย ไม่ได้ตอบด้วยอาการใดๆ

คุณยายสามารถรักษาใจให้สงบเป็นปกติได้ เพราะท่านมีวิธีการคิดที่แตกต่างจากคนทั่วไป ท่านเคยบอกหลวงพ่อกว่าให้เราดูเฉยๆ คิดเสียว่าเรามาเพื่อเรียนวิชาธรรมกาย ส่วนอาหารก็เป็นของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ใครจะให้ด้วยอาการอย่างไรก็ไม่เป็นไร ขอเพียงมีข้าวให้รับประทานผ่านไปมือหนึ่งก็พอ จะได้มีกำลังวังชาหล่อเลี้ยงร่างกายให้แข็งแรง เอาไว้ใช้สำหรับปฏิบัติธรรม ทำความเพียรศึกษาวิชาธรรมกาย และตอบคำถามต่างๆ ของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำให้ได้ เรามีหน้าที่เพียงเท่านี้

...นักเรียนของหลวงปู่...

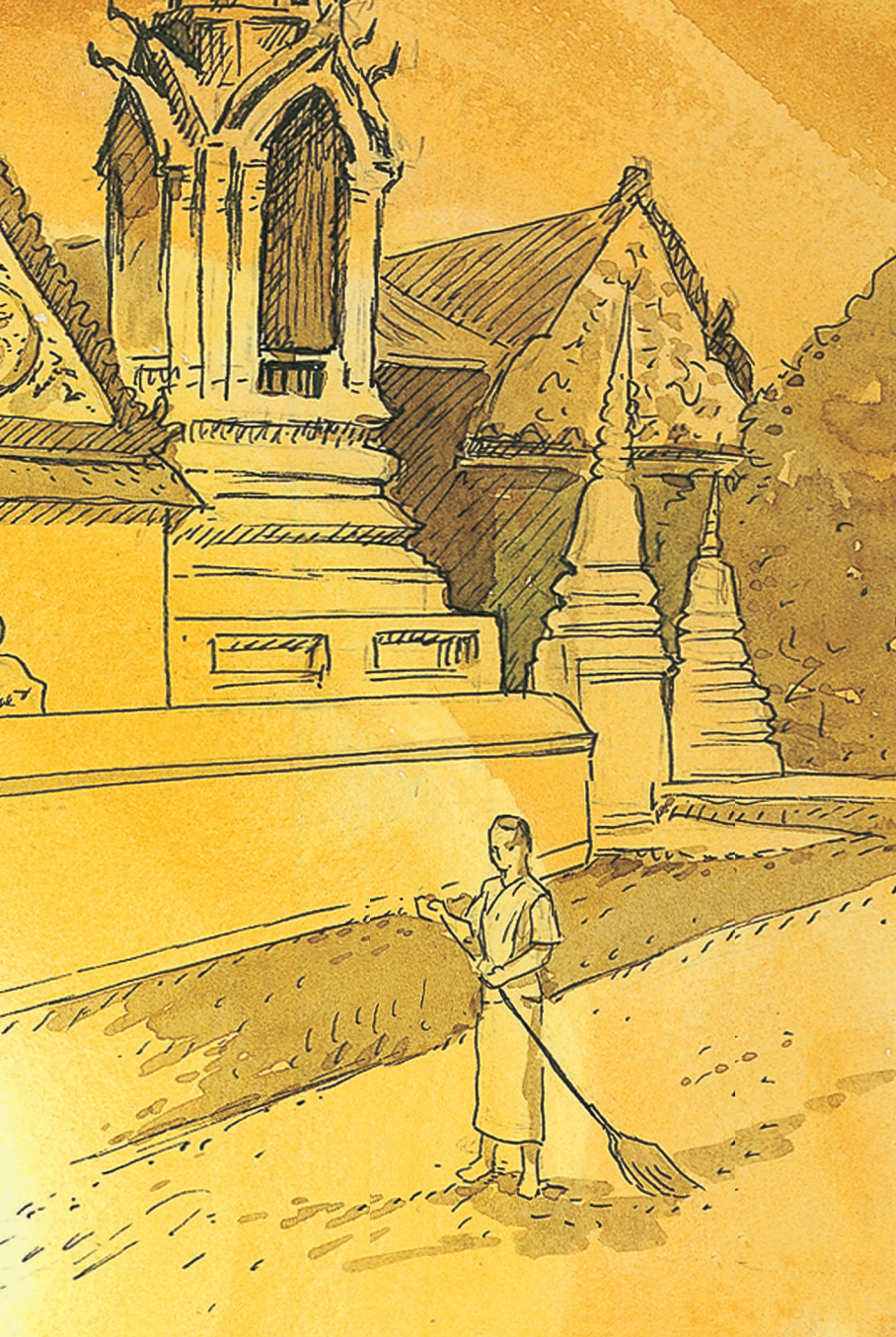
การที่ใครเขาคิดว่าคุณยายเป็นวัณโรคก็เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ ท่านไม่ถือสา การไม่ถือสาเป็นสิ่งดี เพราะถ้าเราไม่ถือสา เรื่องก็กลายเป็นลมเป็นแล้ง แต่ถ้าถือสาก็จะกลายเป็นเรื่องเป็นราว ใจจะฟุ้งซ่านอยู่เรื่อย ๆ ว่าทำไมเขาถึงทำกับเราได้ อย่างนี้แล้วใจก็จะไม่หยุดนิ่ง

แม้ว่าทุกคนจะอุทิศตนเข้ามาสร้างบารมีในวัดแล้ว แต่ก็ยังคงมีกิเลสหลงเหลืออยู่ ถึงกระนั้นคนในวัดก็ยังประณีตกว่าคนข้างนอก ถ้าคนข้างนอกไม่พอใจกันก็อาจทำร้ายร่างกายกันได้ แต่คนในวัดอาจจะใช้เพียงแค่วาจาหรือแสดงออกทางกายบ้าง คุณยายไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้เลย ท่านใช้วิธีปรับใจให้อยู่เหนือสิ่งแวดล้อมและทำความเข้าใจในบุคคลรอบข้าง จึงไม่เคยคิดเอาเรื่องเอาราวกับใคร สิ่งนี้ทำให้หลวงปู่ได้ข้อคิดว่า หากเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมของเราได้ก็ให้ปรับที่ใจของเราเอง

...นักเรียนของหลวงปู่...

ต่อมา เมื่อคุณธรรมและความดีของคุณยายเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ใกล้ชิด ท่านจึงกลายเป็นที่รักและเกรงใจของทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ร่างกายอันผอมบาง แต่สงบเสงี่ยมสง่างามของท่านก็มักจะทำให้ผู้ที่พบเห็นอยากเข้าใกล้ เพราะท่านเป็นเหมือนร่มไม้ใหญ่ที่ยังความรู้สึกร่มเย็นกายและใจให้บังเกิดขึ้นกับผู้ที่มาพักพิงได้เสมอ

สุขใจตลอดเวลา

ความเป็นอยู่ของคุณยายเมื่อเข้ามาอาศัย
ในวัดปากน้ำใหม่ๆ ไม่สะดวกสบายนัก ที่นอนที่มีอยู่
ก็เป็นเตียงไม้เก่าๆ เอียงๆ ผุพัง สกปรก และเต็มไปด้วย
ตัวเห็บตัวไร ส่วนมุ้งก็ขาด ท่านจึงจัดการซ่อมแซม
โดยต่อเตียงให้แข็งแรงและเช็ดจนสะอาดสะอาด
ส่วนมุ้งก็นำมาปะชุนให้ใช้งานได้

คุณยายนี่ก็อยู่เสมอว่าท่านไม่ได้มาเพื่อ
แสวงหาความสะดวกสบาย แต่ท่านมาเพื่อศึกษา
วิชาธรรมกาย ถ้าต้องการความสะดวกสบายก็ควร
จะอยู่ที่บ้าน แต่ในเมื่อมาอยู่วัดเพื่อเรียนธรรมะแล้ว
สิ่งเหล่านี้จึงไม่ควรเป็นอุปสรรค คิดแล้วใจของท่านก็
ชื่นบาน

ตกกลางคืนเมื่อคุณยายเข้านอนแล้ว ตัวเรือด
ที่ซุกซ่อนอยู่ตามรอยต่อของเตียงไม้ก็ออกมากัดท่าน
คุณยายจึงต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาจับตัวเรือดใส่กระโถน
โดยนำผ้าเช็ดหน้าที่ไม่ใช้แล้วมาวางรองในก้น
กระโถน แล้วค่อย ๆ จับตัวเรือดใส่ลงไป จากนั้นจึงนำ
กระดาษแข็งปิดปากกระโถนเอาไว้ พอตัวเรือดกัดที่หนึ่ง
ก็ตื่นขึ้นมาจับตัวเรือดใส่กระโถนครึ่งหนึ่ง แล้วปิด
กระดาษแข็งเอาไว้ เป็นเช่นนี้ตลอดทั้งคืน ถึงตอนเช้า

...สุขใจตลอดเวลา...

ก็นำไปปล่อย ให้ชีวิตสัตว์เป็นทาน ใจของท่านก็ปลื้ม
อยู่ตลอดเวลา ท่านทำอย่างนี้จนกระทั่งจับตัวเรือดได้
หมดเรียบร้อย ไม่มีเหลือให้ปล่อยอีก เติงของท่าน
จึงสะอาดหมดจดทุกซอกทุกมุม

ด้วยความที่คุณยายเป็นคนสันโดษ มักน้อย
ยินดีตามมีตามได้ แม้จะได้รับเตียงผุพัง และมุ้งทั้ง
เก่าทั้งขาด ท่านก็ยังมีคามพึงพอใจ นำมาซ่อมแซม
และทำความสะอาดจนกระทั่งสามารถใช้งานได้ ท่าน
ไม่เคยบ่น ไม่เคยกล่าวคำพรุสวาท พูดแต่คำดี ๆ เป็น
คำที่ไพเราะ ใครอยู่ใกล้ท่านก็เย็นอกเย็นใจ เติงของ
ท่านสะอาดมาก ใครได้นั่งก็รู้สึกสบาย บริเวณเตียง
ของท่านจึงกลายเป็นสโมสรเล็ก ๆ ที่ชุ่มนุมนของนักรบ
กองทัพธรรมผู้ที่ทำวิชาด้วยกัน เป็นสโมสรของคนดี
มีศีลธรรมในที่สุด

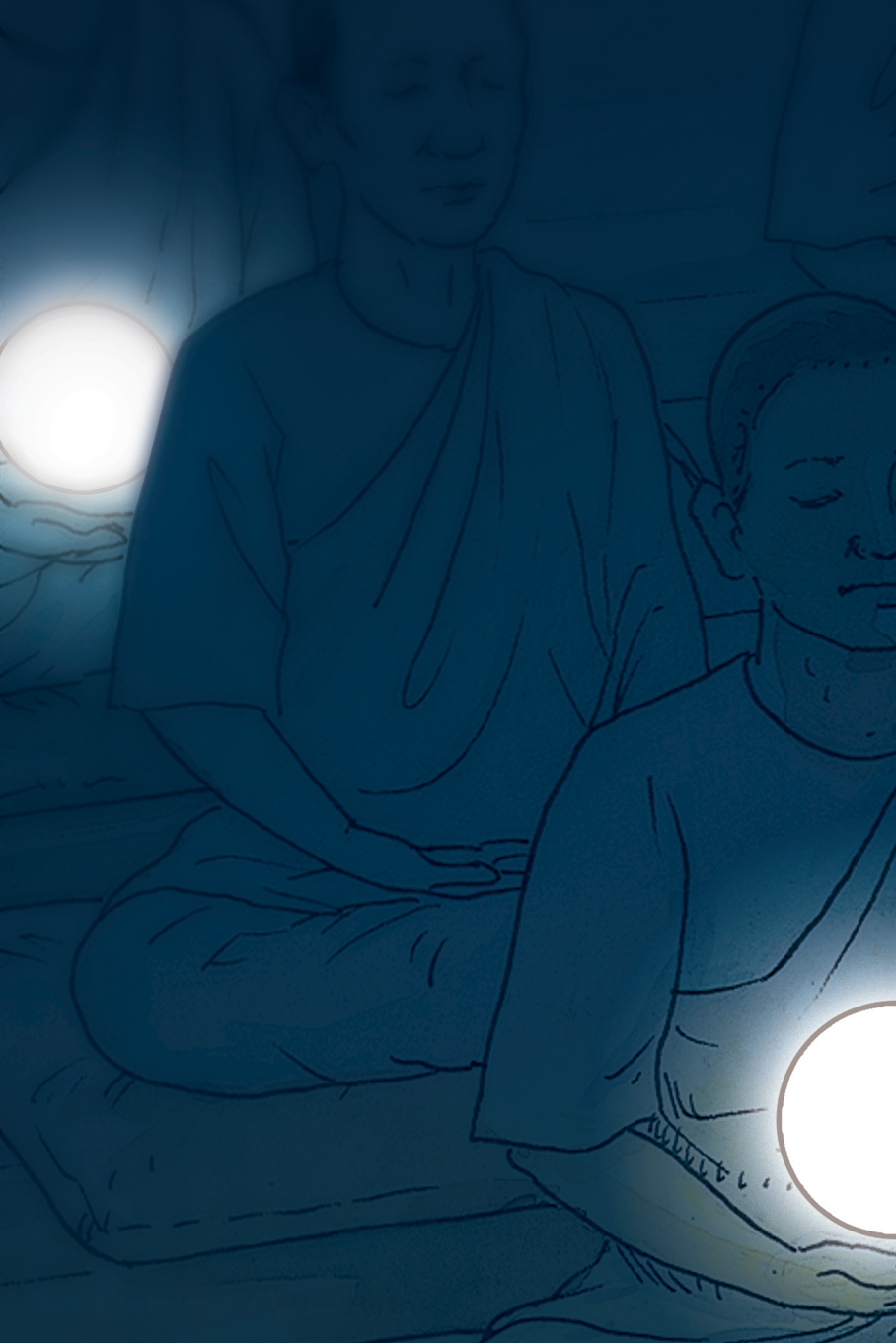
...สุขใจตลอดเวลา...

ทุกคนล้วนมีสิทธิ์ตัดสินใจด้วยตนเองว่าอยากจะหาความสุขหรือความทุกข์ใส่ตัว ถ้าเราจะหาความสุขก็ต้องคิดแบบหนึ่ง แต่ถ้าต้องการหาความทุกข์ก็ต้องคิดอีกแบบหนึ่ง ทุกอย่างล้วนอยู่ที่ใจของเราเอง เหมือนอย่างคุณยายที่คิดว่า แม้มียะเยงเก่าชำรุดก็ยิ่งดีกว่าไม่มีเยง ถ้าเยงพังเราก็สามารถซ่อมได้ แต่ถ้าไม่มีเยงเราก็ต้องนอนที่พื้น วิธีคิดของท่านแบบนี้ทำให้ท่านมีแต่ความสุขอยู่ตลอดเวลา

เมื่อดวงธรรมหายไป

ในช่วงแรก ๆ ที่คุณยายอยู่ในโรงงานทำวิชา ท่านเล่าว่าพระเดชพระคุณหลวงปู่ยังไม่ได้สอนอะไร เพียงแต่ให้นั่งวางใจนิ่ง ๆ เฉย ๆ เท่านั้น ประกอบกับเวลานั้นคุณยายไม่สบายพอดี ก็พลอยทำให้ดวงธรรมที่เคยเห็นชัดใส่นั้นเลือนหายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ เมื่อคุณยายหลับตาแล้วก็เห็นแต่ความมืดมิด ไม่เห็นความสว่างเหมือนเดิม แต่ก็ยังรู้สึกมีความสุขกับการนั่งหลวงปู่เคยถามคุณยายว่ารู้สึกอย่างไร ท่านตอบว่า

...เมื่อดวงธรรมหายไป...

ท่านไม่หวั่นไหว ท่านรู้สึกเฉยๆ และมั่นใจว่าในไม่ช้า ก็จะได้เห็นเหมือนเดิม และเมื่อถึงเวลาที่พระเดช พระคุณหลวงปู่ถามคำถามนักศึกษาวิชาธรรมกาย ในโรงงานทำวิชา ท่านจะถามเรียงทีละคน ซึ่งผู้ที่ จะตอบคำถามพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ ต้องเห็นธรรมะ ภายในชัดแจ่มทีเดียว แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ คงทราบว่าคุณยายยังไม่พร้อม เมื่อถึงลำดับที่คุณยาย จะต้องตอบคำถาม ท่านก็จะข้ามไป

เมื่อเวลาล่วงผ่านไปได้ 2-3 วันแล้ว คุณยาย ก็ยังคงนั่งอยู่กับความมืด แต่ท่านก็รู้สึกเบาสบาย คล้ายกับอยู่ในที่โล่งกว้างเวลากลางคืน ท่านไม่ได้คิด อะไรมากกว่ากว้างใจสบายอยู่ในความมืด สำหรับผู้ที่ เคยเห็นความสว่าง แต่อยู่ๆ ดวงธรรมหายไป ยิ่งนั่ง อยู่ใกล้พระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

...เมื่อดวงธรรมหายไป...

และหมู่คณะผู้รู้เห็นทั้งหลายในโรงงานทำวิชาแล้ว
ยังสามารถทำความรู้สึกนึกเฉยเป็นปกติท่ามกลาง
ความมืดของใจได้ ถือว่าไม่ธรรมดา

ครั้นถึงวันที่ 4 ของการปฏิบัติธรรมในโรงงาน
ทำวิชา ขณะที่พระเดชพระคุณหลวงปู่เดินขึ้นบันไดมา
แผ่นไม้ที่ท่านเหยียบส่งเสียงดัง “เอี้ยด เอี้ยด”
ในเวลานั้นคุณยายกำลังวางใจนิ่งเฉยอยู่ในความมืด
แล้วใจของท่านก็เกิดตกศูนย์ลงไป ณ กลางกาย
ทันใดนั้นดวงธรรมใสกระจ่างก็ผุดขึ้นมาสว่างไสวดังเดิม
ท่านบอกว่า “พอเราทำใจสบายๆ เต็มใจก็กลับมาเห็น
ได้ใหม่” ที่ท่านพูดดังนี้ก็เพราะธรรมะและดวงธรรม
เป็นสิ่งที่มิได้อยู่ในตัวของเรา เมื่อเราวางใจถูกส่วนแล้ว
ย่อมเข้าถึงได้อีกครั้ง

คุณยายสอนตัวเอง

เมื่อคุณยายได้มาอยู่ที่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนวิชาธรรมกายอย่างเอาจริงเอาจัง แม้จะมีสิ่งที่ชวนให้หงุดหงิด ฟุ้งซ่าน รำคาญ ชัดเคืองใจอยู่บ้าง แต่ท่านก็ไม่สนใจสิ่งเหล่านั้นเลย ท่านตระหนักดีว่าท่านต้องทำหน้าที่เป็นครูผู้ให้แสงสว่างแก่นักเรียนคนแรก ซึ่งก็คือตัวของท่านเอง ท่านสอนตนเองว่าเราอยู่วัดปากน้ำนี้ ต้องอดทน อดกลั้น อดอ้อมในทุกสิ่งทุกอย่าง และในหัวใจก็ควรมีแต่ธรรมะและครูบาอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้เท่านั้น ส่วนเรื่องอื่นถือเป็นเรื่องเล็ก

...คุณยายสอนตัวเอง...

นอกจากนี้คุณยายยังสอนตัวเองอีกว่า เราเกิดมาแสวงหาความสุข ซึ่งความสุขและความทุกข์ก็อยู่ที่ตัวเรา ดังนั้นไม่ว่าใครจะพูดจากระทบกระทั่งหรือแสดงอาการปฏิกิริยาที่ไม่น่าพึงใจกับท่าน ท่านก็ไม่ต้องรับเอาไว้ ไม่เคยถือสาหรือนำมาเป็นอารมณ์แต่อย่างใด ท่านมุ่งที่จะศึกษาวิชาธรรมกายเพียงอย่างเดียว เนื่องจากท่านมาอยู่วัดปากน้ำเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายบุคคลเพียงผู้เดียวที่ท่านต้องนำมาใส่ใจคือหลวงปู่ วัดปากน้ำผู้เป็นครูบาอาจารย์ของท่าน หากหลวงปู่ วัดปากน้ำสั่งงาน ใช้น้อย หรือซักถามเกี่ยวกับธรรมะ ท่านก็จะต้องค้นคว้าหาคำตอบมาให้ได้ นี่คือการกิจที่ อยู่ในใจของคุณยายมาโดยตลอด

...คุณยายสอนตัวเอง...

ด้วยเหตุนี้เอง ใจของคุณยายจึงสว่างไสว และท่านก็สมหวังในการศึกษาวิชาธรรมกาย ท่านเคยสอนหลวงพ่อบ่อยๆ ว่า ให้มองข้ามข้อบกพร่องและข้อผิดพลาดของเพื่อนมนุษย์บ้าง เพื่อให้ใจของเราเบาสบายและนำความสบายนั้นมาปฏิบัติธรรม จะได้เข้าถึงธรรมและสมหวังในชีวิตได้โดยง่าย ถ้าเราติดในข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของเพื่อนมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นคนใกล้ตัวหรือคนไกลตัว เราจะมีแต่ความกลัดกลุ้มใจ ยิ่งเราปรุงแต่งความคิด ก็จะเป็นการขยายความทุกข์มากขึ้น เมื่อความทุกข์ขยายตัว ใจก็จะหนัก ชุ่มมัว รุ่มร้อน และห่างไกลการเข้าถึงธรรมยิ่งขึ้นไปอีก

...คุณยายสอนตัวเอง...

เมื่อคุณยายสอนตัวเองได้ดังนี้ ท่านจึงไม่เคยมีเรื่องมีราวหรือถือสาหาความใคร ท่านมีแต่ความเมตตาโอบอ้อมอารีกับผู้อื่น จึงเป็นที่รักของทุกคน ใครจะว่าอย่างไรท่านก็เฉยๆ นิ่งๆ เป็นปกติ ท่านหมั่นสอนตัวเองให้อดทนอดกลั้นอยู่เสมอ ท่านจึงมีตบะ อีกทั้งยังมีศีลและธรรม ข้อวัตรปฏิบัติอันดีงาม และศีลาจารวัตรทุกอย่างเพียบพร้อมอยู่ในตัว ใจของท่านไม่ได้ผูกพันกับสิ่งใดในโลก นอกไปจากภารกิจที่ได้รับมอบหมายและการตอบคำถามของพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่ต้องอาศัยความรู้จากการทำใจหยุดนิ่งเท่านั้น

gnore In My Heart!

2

ความลับในโรงงานทำวิชา

มีอะไรในโรงงาน ◦ คำถามของหลวงปู่ ◦ ต้องพร้อมเสมอ
บางสิ่งที่ตอบไม่ได้ ◦ อยากเปลี่ยนบรรยากาศ ◦ พัดชนนกยูง

...ความลับในโรงงานทำวิชา...

นับตั้งแต่เข้ามาอยู่วัดปากน้ำ

ชีวิตในทางธรรมของคุณยาย

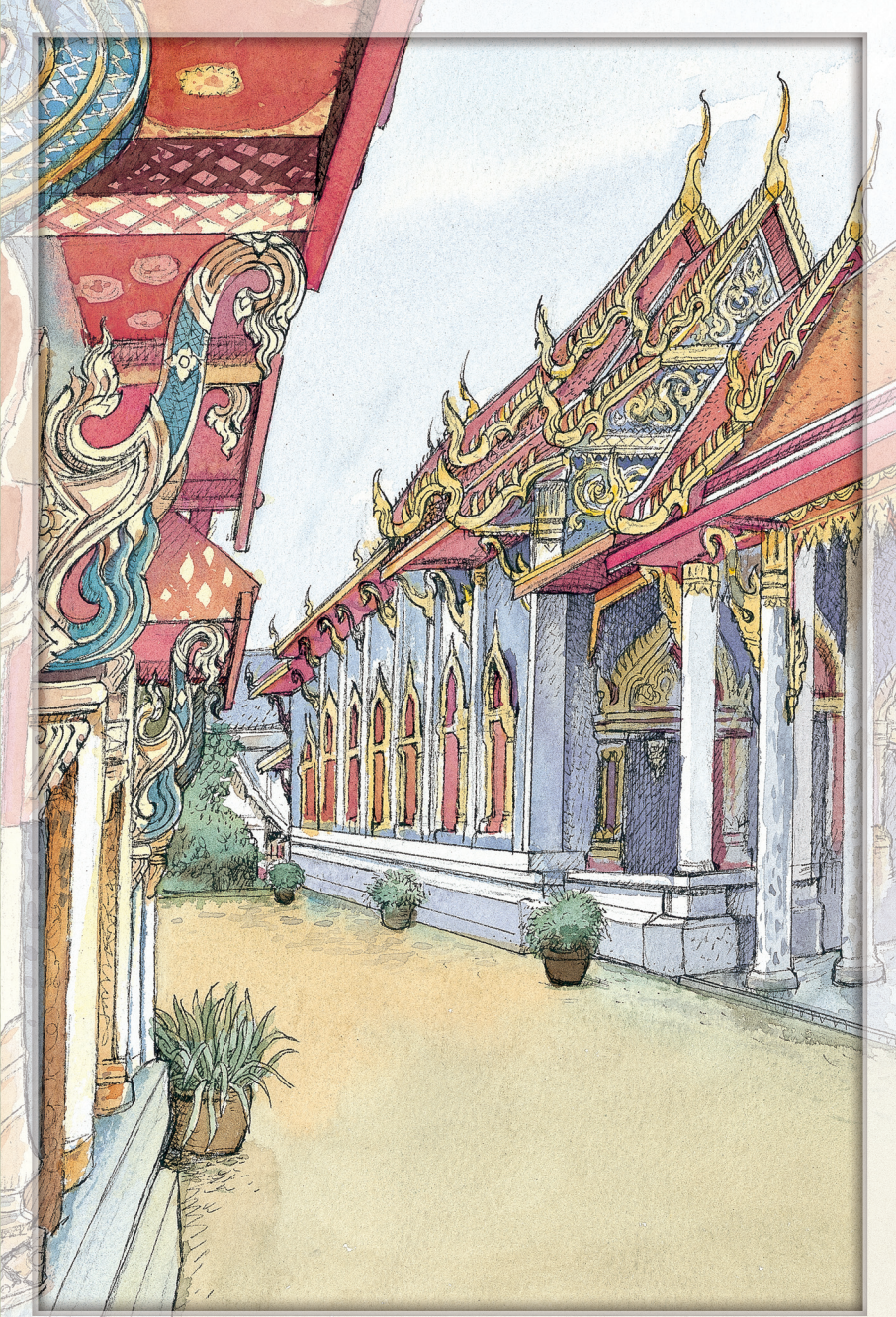
ก็รุ่งโรจน์สว่างไสวมาโดยตลอด ...

... มีความสุขสนุกสนานบุญบันเทิง

จากการเรียนรู้ธรรมะภายใน

กับพระเดชพระคุณหลวงปู่

ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

มีอะไรในโรงงาน

คำว่า “โรงงานทำวิชา” หมายถึง แหล่ง
ค้นคว้าและศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นสถานที่
ชุมนุมของผู้มีบุญ โดยมีพระเดชพระคุณหลวงปู่
วัดปากน้ำเป็นผู้สอน ภายในโรงงานทำวิชาจะมีฝากระ
แยกระหว่างพระและอุบาสิกา ทำให้ไม่สามารถมอง
เห็นหรือไปมาหาสู่กันได้ แต่จะมีช่องเล็กๆ เจาะเอาไว้
เพื่อให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ส่งเสียงผ่านเข้ามาเพื่อ
ถ่ายทอดวิชาธรรมกายและสั่งงาน

...มีอะไรในโรงงาน...

คุณยายเล่าว่า ผู้ที่ทำวิชาอยู่ในนั้นจะนั่งนิ่งต่อวิชากันไปเรื่อย ๆ ไม่ช้าวิชา ไม่ช้าเรื่องราว โดยผู้ทำวิชาไม่ต้องทำอะไรเลยนอกจากทำใจหยุดนิ่ง เรียนด้วยพระธรรมกายภายใน เรียนธรรมปฏิบัติโดยไม่ต้องเปิดหนังสือหรือตำราใดๆ นั่งหลับตาด้วยกันเฉย ๆ แล้วพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็จะถ่ายทอดความรู้ให้ การศึกษาและค้นคว้าวิชาธรรมกายนั้นจะทำงานตลอดต่อเนื่อง 24 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 4 รอบ คือ กลางวัน 2 รอบ รอบละ 6 ชั่วโมง และกลางคืนอีก 2 รอบ รอบละ 6 ชั่วโมง โดยผู้ทำวิชาจะแบ่งออกเป็นกลุ่มสลับกันทำหน้าที่อย่างต่อเนื่อง

เมื่อเข้าไปใหม่ ๆ ผู้ทำวิชาจำเป็นต้องเรียนรู้ก่อนว่ามาทำไม มาทำอะไร มีภารกิจอะไร ถ้าหากพระเดชพระคุณหลวงปู่ถามขึ้นว่า มาทำไม มาจากไหน

...มีอะไรในโรงงาน...

ผู้ทำวิชาจะสามารถตอบได้ก็ต่อเมื่อเข้าถึงองค์พระ
ธรรมกายภายในตัวแล้วเท่านั้น หากหลวงปู่วัดปากน้ำ
ซักถามสิ่งหนึ่งสิ่งใด ทุกคนจะต้องตอบให้ได้อย่าง
ถูกต้องด้วยญาณทัศนะหรือความรู้ที่ได้จากการทำใจ
หยุดนิ่งเท่านั้น ไม่ใช่คำตอบจากการคิดหรือดันเดา

เมื่อคุณยายเข้าสู่โรงงานทำวิชาแล้ว ท่านก็
ได้รับถ่ายทอดวิชาธรรมกายจากพระเดชพระคุณ
หลวงปู่วัดปากน้ำด้วยวิธีซักถามพูดคุย ตรวจสอบ
ประสบการณ์ภายใน โดยคำถามจะมีความลุ่มลึกยิ่งๆ
ขึ้นไปตามลำดับ เมื่อคุณยายตอบคำถามได้ถูกต้อง
พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็จะพูดภาษาพ่อกับลูกว่า
“เอ้อ...มันต้องอย่างนั้นสิวะ” เป็นเช่นนี้อยู่เรื่อยมา

คำถามของหลวงปู่

เมื่อคุณยายปฏิบัติธรรมอยู่ในโรงงานทำวิชาผ่านไปได้ 4 วันแล้ว หลวงปู่ได้ถามคำถามแรกกับคุณยายว่า “ลูกจันท์ หลวงพ่อเดินออกมาว่าจะไปหอนั้นนะ เห็นนกมันบินมาในอากาศ มันมาเกาะที่หลังคาโบสถ์ แล้วมันก็เหลียวไปมองข้างหลัง จากนั้นก็หันกลับไปมองข้างหน้าเหมือนเดิม แล้วมันก็บินออกไป มันทำอย่างนั้นทำไมวะ” เมื่อได้ยินคำถามแล้ว คุณยายก็วางใจจรดหนึ่งที่ศูนย์กลางกายเรื่อยไป

...คำถามของหลวงปู่...

ท่านบอกว่าตอนนั้นมีอาการประหม่า ตัวสั่นอยู่บ้าง เพราะเป็นครั้งแรกที่หลวงปู่ถามท่าน แต่เมื่อนั่งนิ่งได้ สักพักก็พบคำตอบ ท่านจึงพูดไปตามภาพที่เห็นว่า “หลวงพ่ोज้าคะ นกมันบินมาเกาะบนหลังคาเพราะจะไปหากิน มันเหลียวหลังไปเพื่อจำทิศทางที่มันบินมา แล้วมันก็หันกลับไปมองที่หมายข้างหน้า แล้วก็บินออกไปหากินต่อจ้าคะ” เมื่อหลวงปู่ได้ยินคำตอบแล้ว ท่านก็พอใจ บอกว่า “เอ้อ...ต้องอย่างนั้นสิวะ” วันถัดมา พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ถามขึ้นอีกว่า “นี่นะเพิ่งกลับมาจากหอฉัน เห็นคนอยู่คนหนึ่ง ขาเป่ มันพิการนะ ไปดูซิ กายละเอียดมันพิการ หรือเปล่าวะ” เมื่อคุณยายถามพระธรรมกายในตัว แล้วจึงตอบไป แล้วหลวงปู่ก็ว่า “เอ้อ...มันก็ต้องอย่างนั้นสิวะ”

...คำถามของหลวงปู่...

การที่คุณยายบอกว่าท่านค้นคำตอบด้วยการถามพระธรรมกายในตัวนั้นก็หมายความว่า แม้เราจะไม่ทราบคำตอบ แต่พระธรรมกายที่สถิตอยู่ภายในตัวของเราทุกคนท่านทราบ เพราะท่านเป็นผู้รู้เห็น มีธรรมจักขุและมีญาณทัสสะ ธรรมจักขุคือดวงตาที่มีความเห็นแตกต่างจากดวงตาของมนุษย์ ชาวสวรรค์ พรหม และอรูปพรหม เพราะเห็นได้รอบตัวทุกทิศทาง ธรรมจักขุไม่ถูกจำกัดด้วยระยะทาง ไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลก็สามารถเห็นได้เท่ากันทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ไม่มีอะไรบดบังธรรมจักขุของพระธรรมกายได้ หมายความว่าภพทั้งสามก็อยู่ในขอบข่ายธรรมจักขุของพระธรรมกาย ส่วนญาณทัสสะหมายความว่าเห็นถึงไหนก็รู้ถึงนั้น ซึ่งต่างจากดวงตาของมนุษย์ที่แม้เห็นแล้วก็อาจจะไม่รู้ไม่เข้าใจในสิ่งที่เห็น

...คำถามของหลวงปู่...

ต่อมาเมื่อคุณยายมีความชำนาญมากขึ้น ท่านหาคำตอบด้วยการฟังคำถามของพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่ศูนย์กลางกาย อุปมาเหมือนกับเอาหูและลูกนัยน์ตาไปไว้ที่เดียวกัน คือศูนย์กลางกายฐานที่ 7 ฟังคำถามและดูไปด้วยพร้อมกัน ทำเช่นนี้เรื่อย ๆ เพราะว่าท่านอยู่ในฐานะที่พร้อมจะศึกษาวิชาอยู่แล้ว ในระหว่างที่สั่งสมประสบการณ์ท่านก็เรียนรู้และค่อย ๆ ทำความเข้าใจทีละนิด แต่เนื่องจากท่านเป็นผู้เอาใจใส่การงานทุกอย่าง รวมถึงการศึกษา วิชาธรรมกาย ท่านจึงศึกษาเรื่องราวภายในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงของการทำวิชาในโรงงาน หรืออยู่ข้างนอกเพื่อทำภารกิจอื่น ๆ ไม่ว่าจะกำลังทำอะไร ท่านจะตรึงระลึกถึงธรรมะและศึกษาค้นคว้าภายในเรื่อยไปเป็นการส่วนตัว โดยจำคำถามและ

...คำถามของหลวงปู่...

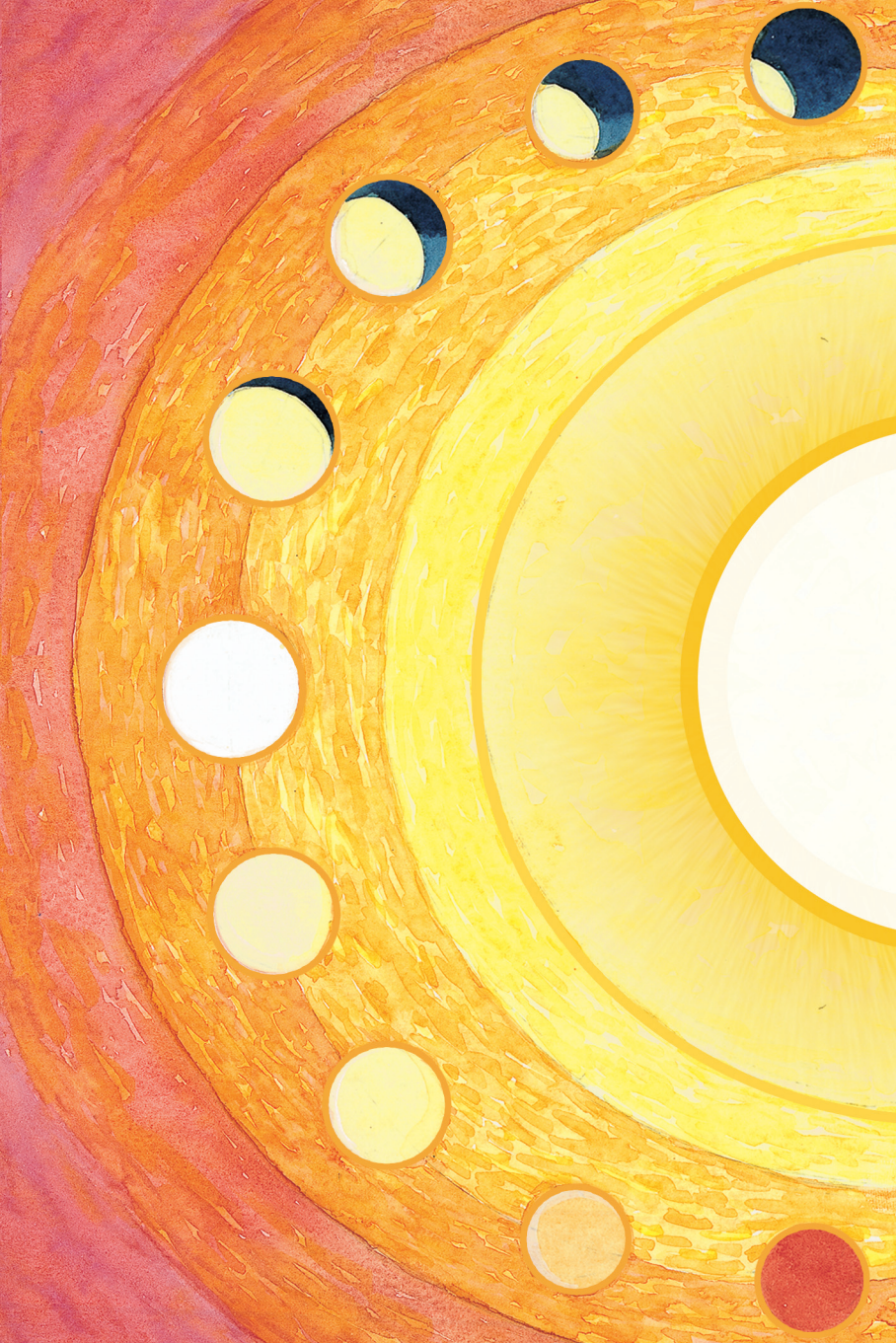
คำสั่งที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ถามรุ่นพี่เอาไว้ แล้วก็
นำมาศึกษาด้วยตัวเอง

คำถามแต่ละคำถามของพระเดชพระคุณ
หลวงปู่ถือว่าเป็นคำถามที่ไม่ธรรมดา เพราะเป็น
คำถามของผู้รู้ที่ถามนักเรียนผู้รู้ด้วยกัน นักเรียน
คนใดตอบคำถามได้ก็ถือว่าไม่ธรรมดา เมื่อหลวงปู่
วัดปากน้ำถามคำถามในภพแล้ว ความรู้ก็ค่อยๆ
ขยายไปเรื่อยๆ เพิ่มขึ้นตามลำดับจนกระทั่งถึงคำถาม
นอกภพ คำถามที่ยากขึ้นเรื่อยๆ ของพระเดชพระคุณ
หลวงปู่จึงเปรียบเสมือนการดึงคุณยายจากชายหาด
ลงสู่ทะเลที่ลุ่มลึกไปตามลำดับ จนกระทั่งไปถึง
มหาสมุทรแห่งความรู้อันบริสุทธิ์ที่กว้างขวาง
ไร้ขอบเขตของวิชาธรรมกาย

ต้องพร้อมเสมอ

นับตั้งแต่เข้ามาอยู่วัดปากน้ำ ชีวิตในทางธรรม
ของคุณยายก็รุ่งเรืองสว่างไสวมาโดยตลอด ด้วย
การเจริญสมาธิภาวนาและศึกษาวิชชาธรรมกาย
อย่างผาสุก มีความสุขสนุกสนานบุญบันเทิงจากการ
เรียนรู้ธรรมะภายในกับพระเดชพระคุณหลวงปู่
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

...ต้องพร้อมเสมอ...

คุณยายมีเพื่อนนักเรียนอยู่หลายรุ่นหลายคน ที่ทำวิชาด้วยกันอยู่ในโรงงาน ภารกิจหลักของท่าน คือการเจริญภาวนาทำวิชากันตลอดทั้งวันทั้งคืน ซึ่งชีวิตแบบนี้ก็เป็นสิ่งที่หลวงพ่อบรรณามาก แม้ท่านจะอยู่รวมกันหลายคน แต่ก็เหมือนมีคน ๆ เดียว เพราะว่ามีหัวใจดวงเดียวกัน

คุณยายเล่าว่าแม้แต่เวลาซักผ้าหรือทำกิจวัตร กิจกรรมต่าง ๆ ท่านก็จะคันวิชาไปด้วย หมายความว่า ท่านซักผ้าแล้วก็สอดส่องญาณมองดูภายในไป พร้อม ๆ กัน เป็นการดูในสิ่งที่อยากรู้ เพื่อดับความไม่รู้ให้หมดสิ้นไป เป็นการทำวิชาที่นอกเหนือจากที่ได้รับมอบหมายขณะเข้าเวรรับหน้าที่ในโรงงาน หลวงพ่อเคยถามท่านว่ายายทำได้อย่างไร ซักผ้าไปด้วย คันวิชาไปด้วย ท่านบอกหลวงพ่อกว่า “มันไม่

...ต้องพร้อมเสมอ...

เกี่ยวกัน ชักผ้าไป ยายก็คันข้างในไป สิ่งที่ยายกลัวมี
เพียงอย่างเดียว ไม่ใช่ความอดอยาก ไม่ใช่กลัวตาย
แต่กลัวตอบคำถามของหลวงพ่อดัดปากน้ำไม่ได้
นอกนั้นไม่กลัวอะไร” ที่คุณยายกลัววเช่นนี้เป็น
เพราะว่าผู้ทำวิชาไม่อาจทราบเลยว่าพระเดชพระคุณ
หลวงปู่จะถามอะไรและถามเวลาไหน ถ้าท่านถาม
เมื่อไร ก็ต้องพร้อมที่จะตอบให้ได้เมื่อนั้น เรียกว่า
ต้องพร้อมเสมอตลอด 24 ชั่วโมง

บางสิ่งที่ตอบไม่ได้

บุคคลเช่นคุณยายนี้ยากที่จะหาได้ในโลก และจักรวาล ท่านอ่านหนังสือไม่ออก นับตัวเลขไม่ได้ แต่สามารถตอบคำถามทุกคำถามของพระเดชพระคุณ หลวงปู่ที่ถามขึ้นท่ามกลางผู้รู้ทั้งหลายในโรงงาน ทำวิชาได้ ท่านตอบได้ทุกคำถาม แต่มีอยู่คำถามหนึ่งที่คุณยายตอบไม่ได้และถึงกับทำให้ท่านอึ้งไป คุณยายจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้อย่างแม่นยำ และ

...บางสิ่งที่คุณตอบไม่ได้...

ท่านได้เล่าให้หลวงพ่อฟังว่า วันหนึ่ง หลังจากที่หลวงปู่ วัดปากน้ำถามคำถามเกี่ยวกับการทำวิชาเสร็จแล้ว ท่านก็พูดขึ้นว่า “ลูกจันทร์ ปลาสลิดอร่อยตรงไหนวะ” เป็นคำถามหักมุมที่หลวงปู่ถามโดยคุณยายยังไม่ทันตั้งตัว

ปกติแล้ว ไม่ว่าพระเดชพระคุณหลวงปู่ถามอะไร คุณยายจะสามารถตอบได้ทุกคำถามอย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัด แต่เมื่อพบกับคำถามข้อนี้ คุณยายถึงกับชะงัก อึกอัก ตอบไม่ได้ เพราะท่านไม่ได้สนใจเรื่องรับประทานอะไรเลย ท่านเพียงแต่รับประทานเพื่อให้ร่างกายมีกำลังในการปฏิบัติธรรมทำความเพียร จึงไม่ได้ใส่ใจหรือยึดติดกับรสชาติของอาหาร ด้วยเหตุนี้ท่านจึงจำรสชาติของอาหารไม่ได้

...บางสิ่งก็ตอบไม่ได้...

เมื่อคุณยายตอบคำถามข้อนี้ไม่ได้ พระเดช
พระคุณหลวงปู่ก็มีอาการรำเริง หัวเราะหึๆ แล้วก็
ไม่ว่าอะไร พอหลวงพ่อกถามคุณยายว่าท่านรู้สึก
อย่างไร คุณยายก็บอกว่าท่านไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไม
หลวงปู่วัดปากน้ำจึงฆ่า แต่หลังจากนั้นคุณยายก็ไม่ต้อง
ตอบคำถามประเภทนี้อีกเลยจนตลอดชีวิต

อยากเปลี่ยนบรรยากาศ

เป็นที่รู้กันดีว่า ผู้ที่อยู่ในโรงงานทำวิชามักจะไม่ค่อยได้ออกไปไหน เมื่อถึงเวลาทำวิชา คณะผู้ทำวิชาก็จะเดินเข้าไปแล้วก็จะมีการปิดประตูใส่แม่กุญแจไว้ มียามเฝ้าอีกหลายชั้น ดังนั้นผู้ที่อยู่ในโรงงานทำวิชาจะต้องเป็นผู้ที่รักการปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง จึงจะสามารถใช้ชีวิตเช่นนี้ได้

...อยากเปลี่ยนบรรยากาศ...

ผู้ทำวิชาบางคนบอกว่าอยู่อย่างนี้ทั้งวันทั้งคืน เป็นเดือนเป็นปี ไม่เคยได้ออกไปที่ไหนเลย หลายท่าน ได้ขออนุญาตหลวงปู่วัดปากน้ำไปเปลี่ยนบรรยากาศ นอกวัดบ้าง เช่น ขอไปทำบุญที่โน่นที่นี่ ไปทอดกฐิน ทอดผ้าป่า บวชพระ เป็นต้น ซึ่งพระเดชพระคุณ หลวงปู่ก็อนุญาตตามเห็นสมควร แม้ว่าใจจริงแล้วจะไม่อยากให้ออกไปก็ตาม ส่วนคุณยายกลับเป็นบุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหนเลย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง คุณยายเล่าว่ามีผู้ทำวิชาใน โรงงานกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณหลวงปู่เพื่อ ไปต่างจังหวัด หลวงปู่ถามว่า “ไปทำไมวะ” “ลูกจะไปกราบรอยพระบาท” หลวงปู่ก็ถามว่า “มึงว่าตัวกับ ดินอันไหนดีกว่ากัน” “ตัวดีกว่า” ท่านก็เลยให้ไป กราบพระประธานในโบสถ์ สรุปก็คือไม่ต้องไปต่าง จังหวัดนั่นเอง

...อยากเปลี่ยนบรรยากาศ...

อีกครั้งหนึ่ง คุณยายเองอยากจะออกไปข้างนอกบ้างเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ จึงกราบเรียนหลวงปู่วัดปากน้ำว่า “หลวงพ่ोज้าคะ (คุณยายเรียกหลวงปู่ว่าหลวงพ่อ) ลูกอยากไปฝั่งพระนคร” “ไปทำไมวะ” “ไปหาซื้อตุเรียนจ้าคะ” หลวงปู่ก็ตอบว่า “เออ... ตุเรียนอยู่ในท้องมึงนั่นแหละ” ซึ่งหลวงปู่หมายความว่าให้คุณยายนึกถึงตุเรียนเอาไว้ที่ศูนย์กลางกาย แล้วก็จะได้ตุเรียนเองโดยไม่ต้องออกไปไหน เพราะไม่นานก็มีคนเอาตุเรียนมาถวายจริงๆ สรุปแล้วคุณยายก็ไม่ได้ออกจากวัดเช่นกัน

การใช้ชีวิตอยู่แต่เพียงในโรงงานทำวิชากับหอนั่น ทำให้ไม่ค่อยได้ออกไปไหนเป็นเวลานานับสิบปี บางคนอาจรู้สึกเหมือนถูกจำกัดบริเวณ ต่างแต่เพียงว่าเป็นไปโดยสมัครใจ เพราะเมื่อหลับตาทำสมาธิแล้วก็จะก้าวออกสู่โลกกว้างที่ไร้ขอบเขต ใจเป็นอิสระ

...อยากเปลี่ยนบรรยากาศ...

คุณยายมีความสมัครใจที่จะใช้ชีวิตเช่นนี้อย่างปีติสุข เพราะท่านสามารถเข้าสู่โลกอิสระภายในตัวของท่านได้ โดยท่านต้องอยู่ทำวิชา 2 รอบ คือรอบกลางคืน ตั้งแต่เที่ยงคืนถึง 6 โมงเช้า รวม 6 ชั่วโมง และ รอบกลางวันตั้งแต่เที่ยงวันถึง 6 โมงเย็น อีก 6 ชั่วโมง การที่จะเข้าเวรรอบดึกได้จะต้องเป็นผู้ที่ทรหดอดทน มากทีเดียว เพราะโดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์มีปกติจะต้องนอนตอนกลางคืน

นอกเหนือจากเวลาทำวิชาแล้ว คุณยายก็ ตรีโกอยู่ในธรรมและต้องบริหารชั้นธด้วยการอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน รับประทานอาหาร ขับถ่าย ซัก เสื้อผ้า ทำความสะอาดที่พักอาศัย วนเวียนอยู่เช่นนี้ ทุกวันนานหลายสิบปี แต่คุณยายก็สามารถใช้ชีวิต เช่นนี้ได้ เพราะท่านรักในการปฏิบัติธรรมมากนั่นเอง

...อยากเปลี่ยนบรรยากาศ...

ด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้รับความไว้วางใจจากพระเดช
พระคุณหลวงปู่มอบหมายให้ท่านเป็นหัวหน้าเวรชาดรู้
คำว่า “ชาดรู้” หมายถึงการที่จิตหลุดออกจากกาย
หยาบอย่างสมบูรณ์ ซึ่งไม่ใช่จะทำได้ง่าย ๆ และ
สามารถทำได้ไม่กี่คนเท่านั้น

พัฒนชนกยุง

ในการทำวิชาในโรงงานนั้น บางครั้งก็มีกิจกรรมให้ผ่อนคลายกันบ้าง ครั้งหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้พัฒนชนกยุงมาหนึ่งตำม แต่ลูกๆ ในโรงงานทำวิชาของท่านมีอยู่หลายคน การมอบพัฒนชนกยุงจึงต้องใช้วิธีเสี่ยงบุญ ใครมีบุญก็จะได้รับพัฒนชนกยุงไป ท่านจึงให้จับสลากกัน

พัตชนนภยูง

เนื่องจากคุณยายอ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้ ท่านจึงจับสลากเป็นคนสุดท้าย โดยสลากได้ผ่านมือของผู้ทำวิชาคนแล้วคนเล่าจนกระทั่งมาถึงท่าน ท่านบอกว่าระหว่างนั้นก็ไม่ได้คิดอะไร เพียงแต่ทำนิ่งๆ เฉยๆ จรดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายเท่านั้น พอได้สลากใบสุดท้ายแล้วท่านก็อ่านไม่ออก ต้องยื่นให้คนอื่นอ่านให้ฟัง เขาก็ประกาศว่า “พีจันทร์ได้พัตชนนกยุง... พีจันทร์นามสกุลชนนกยุง ได้พัตชนนกยุง”

ซึ่งบรรดาผู้ที่จับสลากด้วยกันนั้น แต่ละคนล้วนเป็นผู้มีบารมีแก่กล้าและเชี่ยวชาญวิชาธรรมกายด้วยกันทั้งสิ้น แต่สลากก็ผ่านมือทุกคนจนมาถึงคุณยายได้ พัตชนนกยุงจากมืออันมีสิริของพระเดชพระคุณหลวงปู่จึงตกเป็นของคุณยายนับเป็นเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์ใจ

...พัตชนนกงู...

ถึงแม้คุณยายจะจับสลากได้พัตชนนกงู
แต่ท่านก็ไม่ได้ยึดติด ในเวลาต่อมา คุณยายอาจารย์
ทองสุข สำแดงปั้น ได้ขอพัตจากท่านเพื่อนำไป
ถวายพระ คุณยายก็มอบให้ด้วยความยินดี

gnore In My Heart!

3

อานุภาพวิชชาธรรมกาย

แก้ไขทุกข์มนุษย์ ◦ พัฒนาเศรษฐกิจพิชิตโรคภัย ◦ บูชาข้าวพระพุทธเจ้า
เรียกฝน เก็บฝน ◦ ดับเดือนดับดาว ◦ พระของขวัญ ◦ ดวงแก้วทำวิชา

...อาณาภพวิชาธรรมกาย...

วิชาธรรมกายนั้น

มีประโยชน์มหาศาล สามารถช่วยเหลือ

แก้ไขทุกข์มนุษย์ได้มากมาย

หลวงปู่วัดปากน้ำ

ศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกาย

ควบคู่ไปกับการแก้ไขทุกข์มนุษย์

แก้ไขไม่ไห้มนุษย์รบกั้ตนเอง ...

หนังสือธรรมกาย

รักกสิกรรม รวยถอยออกไป รวยมาดโย
ร่างกายที่ภาคตลับในของเพื่อย่นา ด้โคตเห็นธรรมผู้ขึ้น
เห็นแล้วแต่ภาคตลับ เราผู้ตภาคตลับ คือธรรมกาย

คู่มือสมาธิ

แก้ไขทุกข์มนุษย์

ผู้ทำวิชาจะต้องทำหน้าที่อยู่ในโรงงาน
ทำวิชาเป็นกิจวัตร แต่ก็สามารถออกมาทำหน้าที่
ข้างนอกได้บ้างในเวลาที่พระเดชพระคุณหลวงปู่
รับแขก ซึ่งก็คือช่วงเวลาที่ญาติโยมมาราบหลวงปู่
เพื่อขอบารมีท่านให้ช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ พระเดช
พระคุณหลวงปู่จะให้ผู้ทำวิชาในโรงงานออกมากับ
ท่านด้วยหนึ่งคน บางครั้งก็เป็นคุณยายหรืออาจจะ
เป็นท่านอื่นๆ หลวงปู่จะใช้งานโดยให้ไปดูว่า พ่อ แม่

...แก้ไขทุกข์มนุษย์...

ปู่ ย่า ตา ยาย ของแซกที่มาราบนั้นตายแล้วไปไหน ท่านจะสั่งว่า “ลูกจันทร์ไปตามมาซิ” คุณยายก็จะรับคำว่า “เจ้าคะ” แล้วก็นั่งทำสมาธินิ่งๆ เพื่ออาศัยอานุภาพวิชชาธรรมกายในการตามหาผู้ที่ละโลกไปแล้ว

นอกจากนี้ พระเดชพระคุณหลวงปู่ยังช่วยแก้ไขทุกข์ภัยให้กับมนุษย์ หาวิธีการที่จะไม่ให้มนุษย์รบราฆ่าฟันกันเอง ไม่ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย ให้อยู่ดีกินดี ฝนตกต้องตามฤดูกาล ผลไม้มีรสโอชา เป็นการแก้ไขโดยรวม ถ้าหากใครมาขอบารมีเป็นการส่วนตัว ท่านก็จะให้คนเหล่านั้นเขียนปัญหาความทุกข์ยากต่างๆ ใส่กระดาษแล้ววางในภาชนะที่เตรียมไว้ จากนั้นท่านจะส่งเข้าไปในโรงงานทำวิชา เพื่อให้ผู้ทำวิชาช่วยเหลือเป็นเฉพาะรายต่อไป บางท่านก็มาขอให้หลวงปู่ตั้งชื่อให้ลูกหลาน ท่านก็ให้ผู้ทำวิชา

...แก้ไขทุกข์มนุษย์...

ตรวจดูก่อนว่าเด็กที่มานั้นมาจากที่ไหน หรือไม่ให้ไปดูว่าเทพบุตรเทพธิดาในเทวโลกมีชื่อว่าอะไรกันบ้าง แล้วก็เลือกมาตั้งชื่อให้ ซึ่งคุณยายเองก็เป็นหนึ่งในหัวหน้าเวรที่ต้องควบคุมดูแลการทำวิชาเพื่อช่วยเหลือแก้ไขทุกข์ภัยให้มนุษย์ด้วย

คุณยายเคยเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า งานของพระเดชพระคุณหลวงปู่มีมากมาย เฉพาะกับมนุษย์ที่มาขอให้ท่านช่วยก็มีมาก นับตั้งแต่ถ่ายไม่ออกทั้งหนักและเบา จนกระทั่งเป็นโรคร้ายแรงถึงชีวิต ซึ่งผู้คนก็ล้วนมาขอबारมีในทุกเรื่อง เช่น ในกรณีของโรคมะเร็งที่แพทย์รักษาไม่หายและยืนยันว่าจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่กี่เดือน แต่เมื่อมาถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่แล้ว ท่านจะสั่งผู้ทำวิชาให้แก้จากข้างใน คือแก้กันที่ต้นเหตุ ทำให้หลาย ๆ คนมีชีวิตยืนยาวขึ้นอีก

ครั้งหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้มอบหมายหน้าที่ให้คุณยายอาจารย์ทองสุข และคุณยายอาจารย์จันทร์ ไปช่วยรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งระยะสุดท้ายที่ใกล้จะละโลกแล้ว แต่หมุ่ญาติยังมีความหวังจึงมาขอพึ่งบารมีหลวงปู่ ครั้งแรกท่านได้ส่งคุณยายอาจารย์จันทร์ไปก่อน เมื่อไปถึงแล้วคุณยายก็มองเข้าไปข้างใน พิจารณาดูแล้วเห็นว่าไม่ไหวเพราะใกล้จะหมดอายุขัยเต็มที แต่ด้วยอหังการที่ยึดติดไปตรงมา และด้วยการเป็นนักรบกองทัพธรรมที่จะต้องทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากแม่ทัพให้เต็มที่สุดความสามารถ เมื่อหลวงปู่สั่งว่าอย่าให้เขาตาย ให้ไปต่ออายุขัยเขา คุณยายก็ทำหน้าที่ด้วยการเชื่อมกายนุชย์ละเอียดกับกายมนุษย์หยาบเอาไว้ไม่ให้หลุดออกจากกันด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกาย เสร็จแล้วท่านก็กลับมาวัดปากน้ำ

วันถัดมา พระเดชพระคุณหลวงปู่ส่งคุณยายทองสุขไปบ้าง คุณยายทองสุขท่านก็เห็นว่าภายในร่างกายเน่าแล้ว ถึงต่อชีวิตไปก็จะมีกรรม จึงตัดสินใจเอาไปส่ง ท่านจึงคมบุญพาผู้ป่วยนั้นไปส่งยังปรโลก ผู้ป่วยจึงเสียชีวิตในที่สุด เมื่อหลวงปู่ทราบเรื่องเข้า จึงเอื้อมคุณยายทองสุขที่ตัดสินใจทำดังนั้น

ถ้าหากมีผู้ใดมาขอบุตรกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ แม้ท่านกำลังฉันภัตตาหารอยู่ ท่านก็ฉันไปรับคำไป หลังจากฉันเสร็จแล้วท่านก็เข้าโรงงานทำวิชามาบอกให้คุณยายตรวจดูว่ามีเทวดาตนไหนที่ใกล้จะหมดบุญแล้ว ให้ไปเชิญมาเกิดเป็นอภิชาติบุตร โดยเลือกเทวดาที่มีบุญพอเหมาะพอสมกับผู้ที่เป็นพ่อแม่ คุณยายก็รับคำว่า “เจ้าค่ะ” แล้วก็ใช้ญาณทัศนะของพระธรรมกายตรวจดูทั่วภพ แล้วรวบรวมเทวดาที่กำลังจะจุติมาคำนวณดูว่า ใครมีความเหมาะสมตาม

...แก้ไขทุกข์มนุษย์...

กำลังบุญของพ่อแม่ เมื่อพบแล้วก็จะเชิญลงมาเกิดกับพ่อแม่คุณั้น ครั้นแม่ตั้งครรภ์และคลอดเด็กออกมาแล้วก็จะนำมาถวายเป็นลูกของหลวงปู่ ซึ่งท่านก็จะให้ศีลให้พร

วิชาธรรมกายนั้นมีประโยชน์มหาศาลสามารถช่วยเหลือแก้ไขทุกข์มนุษย์ได้มากมาย หลวงปู่วัดปากน้ำศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกายควบคู่ไปกับการแก้ไขทุกข์มนุษย์ แก้ไขไม่ไห้มนุษย์รบกันเอง เพราะมนุษย์ไม่รู้ว่ตนเองเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต จึงถูกพญมารจับป่น เหมือนการปั่นจิ้งหรีดให้กัดกัน โดยใช้กิเลสอาสวะมาบังคับและบดบังไม่ไห้มนุษย์รู้เป้าหมายชีวิตของตน ไม่ไห้รู้ว่เป็นครอบครัวเดียวกัน เป็นพี่เป็นน้องกัน ไม่ไห้รู้เรื่องราวว่จะต้องมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรมด้วยกัน ท่าน

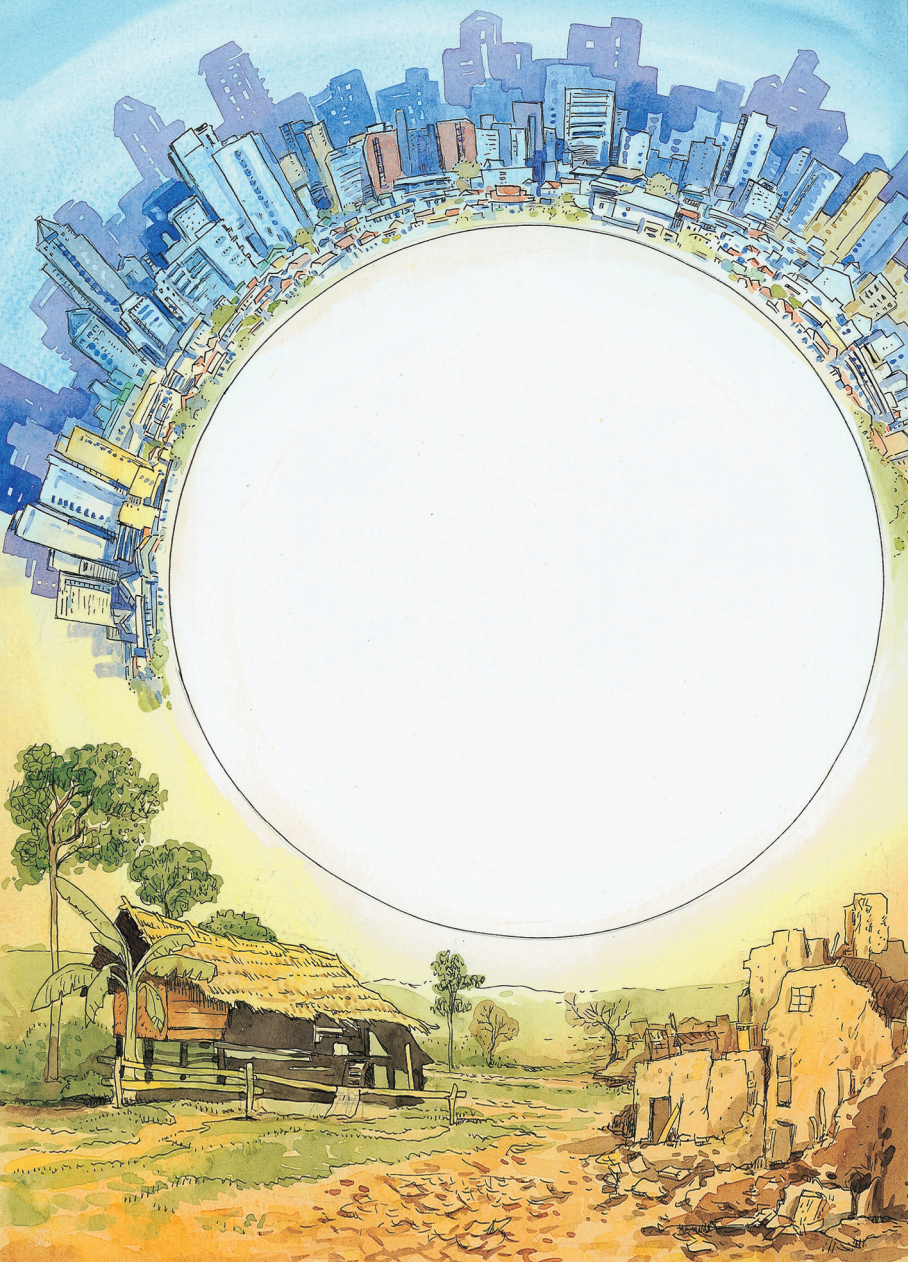
...แก้ไขทุกข์มนุษย์...

จึงต้องอาศัยวิชาธรรมกายในการแก้ไขพร้อมกับ
หาเหตุในเหตุเรื่อยไป โดยมีหมู่คณะซึ่งมีธาตุธรรม
พิเศษอยู่จำนวนหนึ่ง ซึ่งคุณยายก็เป็นหนึ่งในนั้น

พัฒนาเศรษฐกิจพิชิตโรคภัย

ในยุคสมัยที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ทำวิชาพร้อมกับหมู่คณะในโรงงานทำวิชา มีอยู่ช่วงหนึ่งซึ่งเศรษฐกิจตกต่ำมาก ก็คือช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง เพราะมีการรบราฆ่าฟันกันทั่วโลก ถึงแม้ปัญหาทางเศรษฐกิจของประเทศไทยจะหนักหนาสาหัส แต่หลวงปู่ก็ไม่รู้สึกหนักใจ ท่านตั้งใจที่จะพลิกเศรษฐกิจให้ได้ จึงสั่งให้หมู่คณะที่ทำวิชาด้วยกันแก้ไขภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ

...พัฒนาเศรษฐกิจพิชิตโรคร้าย...

คุณยายยกตัวอย่างคำสั่งของพระเดชพระคุณหลวงปู่ให้ฟังว่า “ต้องยกประเทศชาติ ศาสนา วิชาธรรมกายให้สูงขึ้น ให้ประเทศไทยเป็นปิ่นนาคาประเทศ ให้แก้ไขภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ไปดูซิใครทำให้มันตก” ท่านสาวไปถึงต้นเหตุเลยว่าก่อนที่จะเกิดเป็นภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในเมืองมนุษย์ ใครเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดขึ้นเพราะมนุษย์เป็นเสมือนหุ่นที่ถูกเชิดด้วยบุญและบาป จึงต้องไปดูต้นเหตุที่ส่งกระแสบาปกรรมมาทำให้มนุษย์ตกทุกข์ได้ยาก คณะผู้ทำวิชาจึงต้องไปดูที่ต้นเหตุว่าเป็นมาอย่างไร แล้วก็ดับสาเหตุนั้นด้วยวิชาธรรมกาย

นอกจากการแก้ไขเศรษฐกิจแล้ว วิชาธรรมกายยังสามารถช่วยพัฒนาสุขภาพได้อีกด้วย โดยค้นหาสาเหตุของโรคร้ายไข้เจ็บต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับมนุษย์

ผู้ทำวิชาได้จะเห็นว่าโรคร้ายถูกผลิตขึ้นไม่ช้ากัน แต่ที่สามารถแก้ไขได้จนกระทั่งมีผลมาถึงเมืองมนุษย์ก็มีไม่กี่โรค เวลาแก้พระเดชพระคุณหลวงปู่จะสั่งให้ทำ แต่ไม่ใช่การสั่งลอยๆ ด้วยวาจาเท่านั้น คุณยายเล่าว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่จะดำเนินจิตเข้าไปสู่ภายใน ไปอยู่ในจุดที่เห็นสาเหตุของการเกิดโรคได้ แล้วท่านก็ให้ตรวจตราดูว่าใครเป็นต้นคิด แล้วก็สั่งงานให้แก้ไข ณ จุดนั้น เมื่อรับคำสั่งแล้วคุณยายและหมู่คณะผู้ทำวิชาก็ต้องจรดใจนิ่งซ้อนเข้าไปสู่ภายใน ณ จุดเดียวกันกับที่พระเดชพระคุณหลวงปู่เข้าถึง แล้วก็ดูตามไปด้วย จากนั้นจึงทำการแก้ไขด้วยวิชาธรรมกาย ภารกิจของพระเดชพระคุณหลวงปู่จึงเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ เกินกว่าที่คนธรรมดาสามัญจะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้

บูชาข้าวพระพุทธเจ้า

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำมีมโนปณิธานที่จะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม ซึ่งต้องอาศัยกำลังบุญบารมีมาก ถ้าหากไม่มากพอย่อมสู้พญามารไม่ไหว เราต้องอาศัยบุญในการตัดวงจรบาป จากหนักผ่อนให้เป็นเบา จากเบาเป็นหาย เพื่อย่นระยะทางไปสู่ที่สุดแห่งธรรม บุญจะนำพาให้ไปสู่ที่สุดแห่งธรรมได้โดยสะดวกและปลอดภัย สามารถสร้างบารมีในสังสารวัฏได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์โดยง่าย เราจึงจำเป็นต้องมีบุญใหญ่และมีบุญมากเป็นพิเศษ

คุณยายทองสุข ลำแดงปิ่น ได้ร่วมกับคุณยาย
จันทร์ ขนนกยูง ในการค้นคว้าหาวิธีสั่งสมบุญใหญ่
ในที่สุดท่านก็ได้ค้นพบการบูชาข้าวพระด้วยวิชา
ธรรมกาย ซึ่งผู้เข้าถึงวิชาธรรมกายจะเห็นว่าบุญนี้
เป็นบุญพิเศษที่ยิ่งใหญ่ สามารถช่วยย่นระยะเวลา
และหนทางในการสร้างบารมีเพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่ง
ธรรมได้ เป็นบุญที่ละเอียดประณีต ทำน้อยแต่ได้มาก
ทำมากยิ่งขึ้นทวีคูณ ทำให้มีอุปการะในการ
สร้างบารมีพร้อมทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ
คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรค ผล นิพพาน
และวิชาธรรมกาย

ในช่วงเวลาที่ว่างเว้นจากภารกิจที่ได้รับ
มอบหมายจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ คุณยาย
ทั้งสองจะค้นคว้ากันเองตามลำพัง ท่านเริ่มศึกษา

...บูชาข้าวพระพุทธรเจ้า...

ด้วยการนำดอกไม้ธูปเทียนไปบูชาพระพุทธรเจ้าก่อน เมื่อคุณยายทองสุขและคุณยายจันทร์ศึกษาค้นคว้าจนกระทั่งค้นพบวิธีได้บุญใหญ่แล้ว ต่อมาจึงเตรียมสำหรับอาหารหวานคาวพร้อมดอกไม้ธูปเทียนนำไปถวายเป็นพุทธบูชา ท่านเริ่มทดลองกระทำเป็นครั้งแรกกับคุณยายจันทร์ หัดบูชาข้าวพระกันโดยเริ่มจากภาชนะธรรมดาๆ ที่ไม่ได้สนใจว่ามีความประณีตหรือไม่ ขอบถ้วยชามจะบิดอย่างไรก็ได้สนใจขอให้จิตใจเป็นเลิศ แล้วในที่สุดก็พบว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องประกอบกัน คือ ใจเป็นเลิศและวัตถุเป็นเลิศด้วย จึงจะได้บุญอันประณีตอย่างมหาศาล ท่านได้ค้นคว้าและปรับปรุงเรื่อยมาจนกระทั่งถึงยุคปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องอจินไตยที่อยู่เหนือความนึกคิด เพราะต้องรู้แจ้งเห็นแจ้งด้วยธรรมจักขุของพระธรรมกายเท่านั้น

...บูชาข้าวพระพุทธรเจ้า...

การบูชาข้าวพระด้วยวิชาธรรมกายคือการนำ
ไทยธรรม เช่นอาหารหวานคาว ดอกไม้ ธูป เทียน
ซึ่งเป็นของหยาบมากลั่นให้เป็นของละเอียด ด้วย
อานุภาพแห่งมหาปูชนียาจารย์ จากนั้นจึงน้อมนำ
ไปถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลายที่
ดับขันธปรินิพพานไปแล้ว นับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน
ซึ่งปรากฏอยู่ด้วยพระธรรมกายในอายตณนิพพาน
คือภพหนึ่งที่ปราศจากการเวียนว่ายตายเกิด เป็นอยู่
ได้ด้วยตนเองนิจนิรันดร์ และเป็นบรมสุขอย่างไม่มี
ประมาณ

ในการถวายนั้น มหาปูชนียาจารย์ทุกท่านจะ
ประกอบวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง โดย
ท่านจะอาศัยพระธรรมกายของท่านในการน้อมนำ

เครื่องไทยธรรมที่กลั่นให้ละเอียดแล้วนั้นไปถวายในอาสนานิพพาน พระธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์จะมีวิธีการรับไทยธรรมที่แตกต่างจากพระภิกษุสงฆ์ในเมืองมนุษย์ เมื่อท่านรับแล้วก็ไม่ได้ขบฉันแต่อย่างใด แต่จะเปลี่ยนไทยธรรมนี้เป็นบุญธาตุ คือกระแสดธารแห่งบุญอันเกิดจากจิตที่เลื่อมใสในบุคคลอันเลิศ

บุญที่เกิดขึ้นมีมากมายเปรียบได้กับฝนที่ตกลงมาเต็มฟ้าครอบหลาย ๆ ครั้ง บุญธาตุอันเลิศนี้จะถูกถ่ายทอดส่งเข้ามายังศูนย์กลางกายของผู้บูชามารวมตัวเป็นดวงใส ๆ อยู่ที่ศูนย์กลางกายของกายมนุษย์หยาบและกายอื่น ๆ ภายในตัว เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิตทั้งในโลกมนุษย์และเทวโลก ในทุกภพทุกชาติ และยังสามารถช่วย

ปรับปรุงและสะสมธาตุธรรมของเรา ช่วยทำให้
ความเห็น ความจำ ความคิด และความรู้ของเรา
สะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะสร้างบุญบารมีไปสู่
ที่สุดแห่งธรรมต่อไป บุญธาตุนี้เราไม่อาจมองเห็น
ได้ด้วยตาเปล่า แต่เป็นกระแสพลังที่สถิตอยู่ในตัว
สามารถดลบันดาลให้เป็นรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ
คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข พอกพ้อง บริวาร
มรรคผล นิพพาน และวิชาธรรมกาย ไปตามส่วน
ที่เราได้สั่งสมเอาไว้

ดวงบุญที่บรรจุบุญธาตุนี้เมื่อสั่งสมเรื่อยไป
แล้ว จะกลั่นตัวจนกลายเป็นบารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์
อำนาจ สิทธิ เจริญขาด ทำให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ
เป็นตัวของตัวเอง ทำให้พญามารบังคับบัญชาไม่ได้
เมื่อเราได้บุญมาแล้ว ให้หมั่นนึกถึงอยู่เนืองๆ ใจของ

...บูชาข้าวพระพุทธรเจ้า...

เราจะใสบริสุทธิตั้งมั่นอยู่ที่ศูนย์กลางกาย เมื่อเรานึกถึงบุญในอดีตที่ผ่านมา กระแสบุญก็จะดึงดูดมาเชื่อมกับบุญในปัจจุบัน ทำให้เราสมปรารถนาตามที่ตั้งใจเอาไว้ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น กระแสบาปอกุศลและวิบากกรรมที่จะเกิดขึ้นก็จะไม่ได้ช่องส่งผล

ชีวิตคนเรามีเพียงบุญกับบาปเท่านั้น มนุษย์เป็นเสมือนหุ่น ที่ขับเคลื่อนด้วยแรงบุญและแรงบาป และเราจำเป็นต้องสั่งสมบุญให้มากที่สุด เพื่อให้ชีวิตมีแต่ความสุข และมีบุญมากพอที่จะสู้รบปรบมือกับพญามารได้ การบูชาข้าวพระพุทธรเจ้าด้วยวิชาธรรมกายจึงเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะทำให้เราได้สั่งสมบุญมากพอนกว่าจะบรรลุเป้าหมายในการไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้เคยรับรองเอาไว้ว่า การบูชาข้าวพระด้วยวิชาธรรมกายนี้ถูกต้องและมีอานิสงส์มากจริง ดังเช่นที่หลวงพ่อดิฉันได้ฟังมาจากคุณยายว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่ซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งในโรงงานทำวิชาเห็นในญาณทัศนะว่า คุณยายทองสุขและคุณยายจันทร์กำลังศึกษาค้นคว้าเรื่องอะไรกัน แล้วท่านก็บอกคุณยายทองสุขว่า “สุขถูกแล้ว อย่างนั้นถูกแล้ว ต้องทำกันแบบนี้” คุณยายทองสุขและคุณยายจันทร์ต่างก็ปลื้มใจว่า พิธีบูชาข้าวพระนี้ได้รับการรับรองจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกายแล้ว

เรียกฝน เก็บฝน

สมัยที่หลวงพ่อยังเป็นนักศึกษามาเรียนสมาธิกับคุณยาย มักจะได้ยินคุณยายรำพึงบ่อยๆ ว่า “เทวดาไปเอาฝนมาตกหน่อย” แล้วอีกไม่นานฝนก็ตกจริง ๆ บางครั้งคนที่จะออกไปทำนาหรือเกี่ยวข้าวจะต้องมาคอยฟังว่าคุณยายรำพึงอะไรหรือเปล่า แม้แต่ในยุคบุกเบิกก่อสร้างวัดพระธรรมกาย หลวงพี่ชิตชัย มหาชิโต ซึ่งตอนนี้มรณภาพไปแล้ว หากท่านต้องควบคุมการเทปูนเพื่อก่อสร้างถาวรวัตถุในวัด

...เรียกฝน เก็บฝน...

ท่านก็ต้องมาเรียนคุณยายให้ช่วยทำวิชาเก็บฝน เอาไว้มันให้ตก เพราะถ้าฝนตกแล้วก็จะส่งผลกระทบ ทำให้งานก่อสร้างล่าช้า

ในสมัยที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ยังมีชีวิต ถ้าหากมีเหตุการณ์ที่ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล ก็จะมีผู้มากราบเรียนท่านในช่วงที่ท่านออกธำชกว่า หลวงพ่อเจ้าชา ที่จังหวัดนั้น ฝนไม่ตกมานานแล้ว แล้งเหลือเกิน ท่านหาไม่ได้ ขอบารมีหลวงพ่ช่วยเอา ฝนไปตกยังบริเวณนั้นด้วย ท่านก็รับคำ ก่อนจะกลับ ท่านก็บอกว่า “ตกสิ่น่า” แล้วก็ให้ไปทำใจใสๆ กัน พอกลับเข้าไปในโรงงานทำวิชา ท่านก็สั่งงานผู้ทำ วิชาให้เอาฝนไปตกที่จังหวัดนั้น เป็นการใช้อานุภาพ วิชาธรรมกายควบคุมดินฟ้าอากาศแล้วทำให้ ฝนตกได้

ดับเดือนดับดาว

เรามักจะได้ยินคู่รักพูดกันว่า “เธอขอะไร
ฉันให้ได้หมด ยกเว้นแต่ดาวกับเดือนเท่านั้น”
ซึ่งหมายความว่าดวงจันทร์และดวงดาวเป็นสิ่งที่
คนทั่วไปมักคิดว่าอยู่ไกลเกินเอื้อม แต่พระเดช
พระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายกลับไม่เป็น
เช่นนั้น เพราะท่านสามารถเอาดาวและเดือนมาให้
ลูกศิษย์ของท่านได้เล่นกันในโรงงานทำวิชาเพื่อ
ความผ่อนคลาย ท่านจะบอกว่า “เออ เรามาดับดาว
ดวงนั้นกันดีกว่า” ท่านจะเลือกดับดาวเพียงบางดวง

...ดับเดือนดับดาว...

เท่านั้น โดยเลือกเฉพาะดวงที่เป็นเหมือนสถานที่สถิต
ของกระแสน้ำปอกุศล คอยส่งผลร้ายต่อโลกและ
สรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นดวงดาวที่มีผลเสียต่อชีวิต
ของมนุษย์ ก่อนที่จะสังดับดาว ท่านจะออกไปยืนดู
ท้องฟ้าข้างนอก พร้อมกับชี้ว่าให้ดับดาวดวงนั้นตาม
ตำแหน่งที่ชี้ไป “ไปดูสิวะ ดาวดวงนั้น...เอาดวงนี้นะ
อย่าไปดับผิดดวง” แล้วก็กลับเข้ามาสั่งงาน ทุกคนก็
จะช่วยกันดับดาวที่ท่านเลือก

พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านบอกกับคุณยาย
และหมู่คณะผู้ทำวิชาว่า การจะดับดาวได้นั้น อุปมา
ว่าเราต้องรู้เสียก่อนว่าหม้อแปลงอยู่ตรงไหน
หม้อแปลงในที่นี้ก็หมายถึงจุดเริ่มต้นของแสงสว่าง
หรือสิ่งที่จะก่อให้เกิดพิษภัยต่อมวลมนุษยชาติและ
สรรพสัตว์ทั้งหลาย คล้ายๆ กับเวลาที่เราจะดับไฟ

...ดับเทียนดับดาว...

เราก็ต้องควานหาสวิตช์เปิดปิดให้เจอ ในทำนองเดียวกันถ้าเราต้องการจะดับดาวจำนวนมาก ก็ต้องหาหม้อแปลงที่ส่งกระแสมายังดวงดาวต่างๆ ถ้าต้องการดับมากกว่านั้นก็ต้องไปดูสถานีย่อย ถ้าจะดับหมดก็ต้องไปที่โรงงาน ซึ่งพอจะเทียบได้กับโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้า ผู้ทำวิชาก็ต้องสาวไปหาเหตุให้ได้อย่างนี้ เวลาดับจะดับคนเดียวก็ได้ หรือทำพร้อมๆ กันก็ได้

เวลาสั่งงาน พระเดชพระคุณหลวงปู่จะพูดเพียงย่อๆ เท่านั้น แต่ผู้ทำวิชาก็จะเข้าใจได้ดีว่าต้องทำอะไร ใช้เวลาไม่นานนักก็สามารถดับดาวดวงนั้นดวงนี้ได้เป็นว่าเล่น พอดับได้แล้ว ก็จะส่งตัวแทนให้ออกไปดูท้องฟ้าว่าดับได้จริงหรือเปล่า ก็เห็นกันว่าดับได้ทั้งๆ ที่คนดับนั่งอยู่ในโรงงานทำวิชา

มีอยู่วันหนึ่งเป็นวันขึ้น 15 ค่ำ หลังจากที่ได้ทำงานทางจิตเพื่อช่วยแก้ไขทุกข์มนุษย์เรียบร้อยแล้ว พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้รำพึงขึ้นมาว่า “คตินี้ พระจันทร์เต็มดวง ใครจะทำจันทร์คราสได้บ้าง” คือ ท่านอยากรู้ว่าลูกศิษย์คนใดจะดับดวงจันทร์ได้บ้าง ซึ่งตามหลักวิทยาศาสตร์แล้วจันทร์คราสเกิดขึ้น เพราะโลกบดบังแสงอาทิตย์ที่จะตกทอดมาถึง ดวงจันทร์ ทำให้เกิดเงา แต่หลวงปู่ท่านต้องการที่จะ ทำให้แสงจันทร์ดับไปทั้งดวง หรือทำให้คนมองไม่เห็นเท่านั้น พอท่านถามแล้วทุกคนก็เงิบกันหมด มีแต่คุณยายทองสุข ซึ่งเป็นปฐมาจารย์ของคุณยายจันทร์ เท่านั้นที่ตอบโผล่ออกมาอย่างหัวเราะว่า “ลูกเองเจ้าคะ” พอโผล่ไปแล้วก็หน้าใจเพราะยังไม่เคยมีใครทำได้ ส่วนตัวท่านเองก็ยังไม่รู้วิธีการเช่นกัน

คุณยายทองสุขเริ่มค้นคว้าหาวิธีทำจันทรคราส ตั้งแต่คืนขึ้น 15 ค่ำ โดยทดลองด้วยวิธีต่างๆ ตั้งแต่ขยายพระธรรมกายให้ใหญ่แล้วใช้พระหัตถ์มาบดบังไว้ พอบังเสร็จท่านก็ลุกออกจากที่นั่งมาดูข้างนอก ก็เห็นว่าพระจันทร์ยังสว่างอยู่เหมือนเดิม ท่านก็เลยทดลองวิธีใหม่ด้วยการผลิตเมฆขึ้นมา เพื่อบดบังพระจันทร์ ท่านผลิตเมฆได้ เพราะเมฆประกอบไปด้วยธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ สิ่งนี้อาจดูเป็นเรื่องเหลือวิสัยสำหรับเรา แต่สำหรับท่านแล้วเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเวลามีคนมากราบพระเดชพระคุณหลวงปู่เพื่อขอฝน ท่านก็ใช้วิธีนี้เหมือนกัน คุณยายทองสุขเกณฑ์เมฆมารวมกันจนหนาแน่นเพื่อบังพระจันทร์ เมื่อเห็นในที่ว่าบังมืดแล้วก็เดินออกมาดู เห็นว่าเมฆบดบังพระจันทร์อยู่เต็มไปหมด แต่สักพักลมก็พัดเมฆกระจายออกไปแล้วพระจันทร์ก็แจ่มเหมือนเดิม

คุณยายทองสุขทดลองพลิกแพลงหลายวิธี ก็ยังทำไม่สำเร็จ จนกระทั่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านเมตตาชี้แนะว่า “สุข ไปทำอย่างนั้น เมื่อไรจะเป็นสักทิวะ ไปดับเหตุในเหตุสวะ ไปดูสิ ไฉนแหล่งกำเนิดของแสงสว่างที่ส่องมาทำให้พระจันทร์สว่าง มันมาจากไหน” สรุปคือต้องสาวไปหาเหตุโดยตรวจสอบดูว่าต้นกำเนิดของแสงจันทร์อยู่ที่ใด แล้วท่านก็แนะนำให้ไปดับที่แหล่งกำเนิดแสงของพระจันทร์ ซึ่งแม้ทางวิทยาศาสตร์จะอธิบายเอาไว้ อย่างหนึ่ง แต่ทางพุทธศาสตร์ก็มีเหตุผลอีกอย่าง

ปกติแล้วผู้รู้กับผู้รู้จะคุยกันสั้น ๆ ก็เข้าใจได้ เมื่อคุณยายอาจารย์ทองสุขได้ยินดังนั้น ท่านก็อาศัย วิชาธรรมกายทำจันทรคราสได้จริงในวันแรม 2 ค่ำ การดับพระจันทร์ของท่านพลอยทำให้ดาวดวงอื่นดับ

...ดับเต็อนดับดาว...

ไปด้วย เพราะทั้งหมดล้วนมีแหล่งกำเนิดแสงเดียวกัน
เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่เดินออกมาจากโรงงาน
ทำวิชาเพื่อเปลี่ยนอริยาบถตอนกลางคืนก็เห็นว่า
เดือนดับไปแล้ว ท่านจึงกลับเข้ามาในโรงงานแล้ว
พูดขึ้นว่า “เอ้อ...วันนี้ท้องฟ้ามืด”

พระของขวัญ

โดยทั่วไปแล้วเวลาสร้างพระผิง ผู้สร้างจะพิมพ์พระขึ้นมาด้วยวัสดุต่างๆ กัน แล้วปลุกเสกตามหลักวิชาที่เคยร่ำเรียนมา ไม่ว่าจะเป็นคาถาอาคม หรือการทำพุทธานุสสติ เรียกได้ว่าเป็น “ของขลัง” ส่วนการสร้างพระของพระเดชพระคุณหลวงปู่ นั้นเรียกว่าเป็น “พระของขวัญ” เพราะเป็นของขวัญที่มอบให้กับผู้ที่ได้สร้างบุญเอาไว้ในพระพุทธศาสนา เป็นของที่ระลึกสำหรับสาธุชนที่มาร่วมบริจาคทรัพย์สร้างอาคารโรงเรียนพระปริยัติธรรมภายในวัดปากน้ำ

...พระของขวัญ...

ในช่วงที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่นั้นมีการสร้างพระของขวัญสามรุ่นด้วยกันคือ พระผงวัดปากน้ำรุ่น 1 รุ่น 2 และรุ่น 3 นอกเหนือจากนี้ยังมีเหรียญโลหะและล็อกเก็ตรูปเหมือนของพระเดชพระคุณหลวงปู่อีกด้วย

สำหรับพระผงนั้น ก่อนที่จะนำมามอบเป็นของขวัญให้กับญาติโยม ทางวัดจะต้องนำพระที่พิมพ์แล้วมาเก็บไว้ที่โรงงานทำวิชาก่อน คุณยายเล่าว่าผู้ทำวิชาจะต้องช้อนวิชาเข้าไปตลอดหนึ่งพรรษาโดยไม่มีการเสก ไม่มีการสวด มีแต่ช้อนอย่างเดียวโดยอาราธนาพระธรรมกายในพระนิพพานลงช้อนถ่ายทอดกันลงมาไม่ช้าธาตุธรรม กราบอาราธนาพระพุทธเจ้าที่เข้านิพพานไปตั้งแต่ดึกดำบรรพ์นับพระองค์ไม่ถ้วนไม่ช้าพระองค์ ยิ่งเข้านิพพานไปก่อนเท่าไรบารมียิ่งแกร่งอบมากขึ้น กราบทูลให้ถ่ายทอด

...พระของขวัญ...

อานุกาพลงมาผลิตพระของขวัญ เพื่อให้พระของขวัญ มีความศักดิ์สิทธิ์ แปลงธาตุตายให้กลายเป็นธาตุเป็น มีชีวิตจิตใจ ไปได้มาได้ ส่องสว่างได้ พุดได้ เปล่งแสง ได้ อธิษฐานขออะไรต่างๆ ได้ อานุกาพลจะเกิดขึ้น ตามความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยของผู้มีบุญที่เป็น เจ้าของ พระของขวัญที่วัดปากน้ำผลิตขึ้นจึงมีความ ศักดิ์สิทธิ์มาก แม้สาธุชนจะรับพระของขวัญไปแล้ว ท่านก็ยังซ่อนความศักดิ์สิทธิ์อย่างต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ จนกว่าของขวัญชิ้นนี้จะสลายไป

ถ้าหากผู้เป็นเจ้าของเกิดหลงลืมไม่เคารพ กราบไหว้บูชา พระของขวัญก็อาจหายไปได้ แต่หาก องค์พระหายไปแล้วผู้เป็นเจ้าของกราบไหว้ระลึก นึกถึงท่านมากเข้า โดยนิกภาพพระของขวัญไว้ ณ กลางกายจนกระทั่งเห็นชัด ใส แจ่ม พระของขวัญนี้ก็จะเสด็จกลับมาได้เช่นเดียวกัน

ดวงแก้วทำวิชา

ศิษยานุศิษย์ของคุณยายบางท่านอาจเคยเห็นรูปหล่อของคุณยายในท่านั่งขัดสมาธิถือดวงแก้วอยู่ในมือข้างละหนึ่งดวง ซึ่งรูปหล่อนี้ก็เป็นประดุกตัวแทนบอกเล่าเรื่องราวของท่านในสมัยที่ยังทำวิชาอยู่ในโรงงานทำวิชากับพระเดชพระคุณหลวงปู่และหมู่คณะเพื่อนสหธรรมิก นักรบกองทัพนครที่มีหน้าที่รบกับศัตรูที่แท้จริงคือพญามาร เป็นการรบด้วยวิชาธรรมกายโดยอาศัยธรรมอาวุธที่เปี่ยมไปด้วยธรรมานุภาพ เป็นการรบด้วยจิตตานุภาพคือรบทางใจ

...ดวงแก้วทำวิชา...

สู้กันแบบไม่ลดละ โดยที่มนุษย์ทั่วโลกและสรรพสัตว์
ตลอดแดนโกฏจักรวาล อนันตจักรวาล ไม่อาจล่วงรู้
เหตุที่ไม่รู้ก็เพราะว่าใจของพวกเขายังไม่ละเอียดพอ
เนื่องจากไม่มีใครทำวิชากันทั้งวันทั้งคืนอย่างนี้
แต่คุณยายและเหล่านักทำวิชาต่างมุ่งมันทำความ
ละเอียดกันทั้งวันและทุกวันเป็นเวลาหลายปีต่อเนื่อง
กันเรื่อยมา

การรบภายในกับสงครามที่แท้จริง เป็นการรบ
กับข้าศึกที่แท้จริงคือผู้ผลิตกิเลสอาสวะหรือพญามาร
นอกจากอานุภาพของพระธรรมกายภายในตัวแล้ว
คุณยายยังต่างจากคนอื่นเพราะท่านจะมีตะลุ่มใส่
ดวงแก้วกายสิทธิ์อยู่ใกล้ๆ ในระหว่างปฏิบัติธรรม
ภายในโรงงานทำวิชา คุณยายมักจะถือดวงแก้ว
เอาไว้ในอุ้งมือทั้งสอง แล้วก็ประกอบวิชาธรรมกาย

...ดวงแก้วทำวิชา...

โดยถือดวงใหญ่ 2 ดวง ข้างละดวง ถือแล้วก็ปล่อยใจ
เข้ากลาง ให้หลุดจากกายหยาบ

ดวงแก้วกายสิทธิ์ขนาดใหญ่ในโรงงานทำวิชา
มีเพียงสามดวง ดวงใหญ่มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ
7 เซนติเมตร จำนวน 3 ดวง ที่เหลือเป็นดวงเล็กๆ
เวลาทำวิชาก็นำติดตัวไว้สำหรับเป็นแนวร่วม
สนับสนุนกัน ซึ่งผู้ทำวิชาที่มีหน้าที่ปราบมารจะถือ
เอาไว้ขณะปฏิบัติธรรม แล้วก็ประกอบวิชาไปด้วย
ก่อนที่จะนำมาประกอบวิชารธรรมกายได้ก็ต้อง
ตรวจสอบดูก่อนว่ามี “ตัว” หรือ “กายสิทธิ์” สถิตอยู่
หรือเปล่า ซึ่งคุณยายสามารถตรวจสอบได้ ท่านมักใช้
คำว่าตรวจดูว่าข้างในมีตัวหรือไม่ ถ้ามีก็จะนำมาถือ
เอาไว้ แต่ถ้าไม่มีแล้วนำมาถือ ก็เหมือนมือเปล่าเพราะ
ไม่มีอานุภาพใดๆ

...ดวงแก้วทำวิชา...

หลวงพ่อกเคยถามคุณยายว่า “ตัวอะไรยาย” ท่านก็ตอบว่า “กายสิทธิ์” หลวงพ่อสงสัยจึงถามว่า กายสิทธิ์เป็นอย่างไร ท่านก็เล่าว่ากายสิทธิ์อยู่ในเชื้อสายของจักรพรรดิ หลวงพ่อก็ถามต่อว่าคืออะไรและถามเรื่อยไปอีก จนคุณยายบอกว่าให้นั่งสมาธิไปก่อน แล้วจะเล่าให้ฟังเพิ่มเติม ต่อมาภายหลังท่านก็เล่าให้ฟังว่า กายสิทธิ์นั้นมีทั้งแบบตัวอ่อนและตัวแก่ หมายความว่ากายสิทธิ์นั้นมีบุญบารมีอ่อนหรือแก่แตกต่างกันไป เป็นผลให้มีฤทธิ์และอำนาจไม่เท่ากัน ก่อนที่จะนำมาใช้งานต้องชำระสะสางธาตุธรรมให้สะอาดเสียก่อน แล้วจึงฝึกสอนด้วยวิชาธรรมกาย โดยให้เขาทำตามเรา จนกระทั่งกายสิทธิ์นั้นมีฤทธิ์ มีเดช มีอำนาจ มีความสามารถทำตามกันได้ในการช่วยบรรเทาและแก้ไขทุกข์ภัยให้กับมนุษย์

...ดวงแก้วทำวิชา...

ตอนนั้นหลวงพ่อฟังคุณยายไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ แต่ก็ชอบฟังเพราะรู้สึกสนุก ถ้ามคุณยายต่อไปอีกว่าเอากายสิทธิ์ในดวงแก้วไปทำอะไรได้บ้าง ท่านก็ตอบว่าทำได้ทุกอย่าง นอกจากอานุภาพแห่งพระธรรมกายแล้วก็อาศัยกายสิทธิ์ให้ช่วยแบ่งเบาภารกิจ ยกตัวอย่างเช่น ช่วยแก้ไขทุกข์ภัยมนุษย์ เขามาขอให้ช่วยอะไร เราก็ช่วยแก้ไข ใช้ปรับปรุงพืชผล ซึ่งสมัยนี้ทางวิทยาศาสตร์เรียกว่า การตัดต่อยีน ปรับปรุงรหัสพันธุกรรม แต่กายสิทธิ์สามารถทำได้ยิ่งกว่านั้นโดยเข้าไปอยู่กลางพืชผลเพื่อช่วยปรับปรุงพืชผลนั้นได้ สมมติว่าพืชผลมีจำนวนหมื่นต้น เขาสามารถพิสดารกายหมื่นกายแล้วไปอยู่ตรงกลาง แล้วใช้อานุภาพทำการปรับปรุงพืชผลนั้นให้เจริญงอกงามดีมีรสโอชาได้ หากฝนแล้งก็ทำให้ฝนตก ถ้าฝนตกจนน้ำท่วมก็แยกแผ่นดินทำให้น้ำแห้งลง

...ดวงแก้วทำวิชา...

คุณยายบอกว่า ท่านถือดวงแก้วกายสิทธิ์เอาไว้แบบนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ถ้ากายสิทธิ์ทำได้เพียงปรับปรุงพืชผลก็คงไม่ให้ความสำคัญขนาดนี้ แต่กายสิทธิ์สามารถทำได้มากกว่านั้น คุณยายได้อาศัยกายสิทธิ์ในการช่วยปกป้องประเทศไทยให้พ้นจากลูกระเบิดในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 อีกด้วย

คุณยายเคยบอกว่า คืบหนึ่ง ท่านเผลอปล่อยให้ดวงแก้วกายสิทธิ์กระทบกันดัง “กริ๊ก” เพราะดวงแก้วหนักอยู่ในมือ ขณะนั้นพระเดชพระคุณหลวงปู่อยู่อีกห้องหนึ่ง ท่านก็ถามผ่านผนังที่เจาะช่องสำหรับส่งเสียงออกมาว่า “ไครวะ ทำดวงแก้วกระทบกัน” “ลูกเองเจ้าคะ” หลวงปู่จึงบอกว่า “รู้ไหมดวงแก้วดวงหนึ่งนี้มีค่ายิ่งกว่าประเทศ” ที่ท่านกล่าวเช่นนี้

...ดวงแก้วทำวิชา...

เพราะผู้ที่รู้คุณค่าสามารถประกอบวิชาธรรมกายได้
จะอาศัยสิ่งนี้เข้าไปแก้ไขทุกข์ภัยให้มนุษย์ได้อย่าง
มีประสิทธิภาพ ดวงแก้วที่มีกายสิทธิ์อยู่จึงเป็นของ
มีค่ายิ่ง ซึ่งคุณยายก็มีโอกาสได้ทำวิชากับดวงแก้ว
กายสิทธิ์อยู่หลายปีทีเดียว

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่มรณภาพไปแล้ว
ทางวัดปากน้ำ ภาษีเจริญได้นำดวงแก้วสำหรับทำวิชา
ทั้ง 3 ดวงมาบรรจุไว้ในรูปเหมือนของพระเดชพระคุณ
หลวงปู่ในท่ายืน ซึ่งปัจจุบันประดิษฐานอยู่ข้างหีบทอง
ที่บรรจุสรีระของท่านภายในชั้นบนของหอสังเวชนีย
มงคลเทพนิรมิต ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

gnore In My Heart!

สู้ศึกสงครามโลก

ตามสมบัตินล่อเลี้ยง ○ ปลุกไปรบ ○ ต้นแหล่งศึกสงคราม
ปิดลูกระเบิด ○ สมรภูมิมันแท้จริง

...ผู้ศึกษองครามโลก...

ในขณะที่มนุษย์รบบราฆ่าพันกันอยู่

พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ทราบว่

ต้นเหตุเกิดจากพญามาร

ที่ส่งกิเลสมาบังคับจิตใจของมนุษย์

ให้ทำลายซึ่งกันและกัน

ท่านและหมู่คณะผู้ทำวิชา

ก็ปล่อยใจเข้าไปสู่ภายใน

เพื่อตรวจตราดูว่

ทำอย่างไรจึงจะสงบศึกได้ ...

ตามสมบัติหล่อเลี้ยง

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น พระภิกษุสามเณรและประชาชนทั่วไปต่างประสบความยากลำบากเรื่องอาหารการกิน เกือบทุกประเทศทั่วโลกต่างได้รับความเดือดร้อนจากภาวะข้าวยากหมากแพงขาดแคลนทั้งเครื่องอุปโภคและเครื่องบริโภค แต่น่าแปลกก็คือ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ยังพอมีภัตตาหารและปัจจัย 4 หล่อเลี้ยงพระภิกษุสามเณร และอุบาสกอุบาสิกาทั่วทั้งวัด

...ตามสมบัติทอเลียง...

คุณยายเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า ท่านและหมู่คณะ ใช้วิธีนั่งเฉย ๆ ทำใจหยุดนิ่งเป็นสมาธิเรื่อยไป และตามเจ้าภาพและสมบัติมาเลียงพระภิกษุสามเณร พร้อมทั้งอุบาสกอุบาสิกาที่วัดปากน้ำ แล้วจึงเอาบุญที่ได้จากการเลียงพระนี้มาช่วยดลบันดาลให้เจ้าภาพทุกท่านมีแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรือง ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สามารถผ่านภาวะวิกฤตในช่วงมหาสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ หลวงพ่อเคยถามคุณยายว่าทำอะไรบ้าง ท่านตอบว่า “ก็หยุดนิ่งทบทวิกายไปเยอะแยะ ตามสมบัติไปเชื่อมสายสมบัติ ตามผู้ตามคนอะไรต่าง ๆ ไปตามมา”

แม้ในสมัยสงครามโลกจะมีการทิ้งระเบิดอยู่เป็นประจำ แต่ก็ยังมีผู้เสี่ยงภัยมาทอดผ้าป่าที่วัดปากน้ำ เขาบอกว่าเพียงแค่เอาเรือเอี่ยมจุ่นเปล่า ๆ

ที่ใช้สำหรับบรรทุกข้าวสาร ล่องจากต้นทางในคลอง
แล้วก็ป่าวประกาศมาตลอดทางว่า “จะไปทอดผ้าป่า
ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ใครอยากจะมาร่วม มีอะไร
ก็เอามา มีข้าวสารข้าวเปลือกก็เอามา มีผลหมากรากไม้
มีผักผลไม้ก็เอามา” ยังไม่ทันพ้นคลองก็มี
ผู้ร่วมบริจาคสมทบจนเต็มล้นลำเรือ จากนั้นจึงนำมา
ถวายที่วัดปากน้ำ

สำหรับอุบาสิกาแม่ชีที่ไม่ได้ทำวิชาอยู่ใน
โรงงาน แต่รับผิดชอบหน้าที่ในโรงครัว ก็กังวล
อยู่บ้างเมื่อเห็นว่าเสบียงใกล้จะหมดเต็มที มักจะมา
ร้องเรียนต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ว่า “หลวงพ่
เจ้าขา...ข้าวสารหมดเจ้าคะ” พระเดชพระคุณหลวงปู่
รับฟังแล้วก็ตอบว่า “เออ วันนี้ก็มาแล้ว” ว่าแล้ว
ท่านก็นั่งอยู่ที่วัด ซึ่งในขณะนั้นโทรศัพท์มือถือก็ยัง

ไม่มี เป็นไปไม่ได้ที่เจ้าภาพจะโทรมากราบเรียนท่าน โดยตรง ท่านเพียงแต่นั่งนิ่งๆ แล้วก็ทราบด้วยตัวของท่านเอง ถึงเวลาก็มีผู้มาทอดผ้าป่า นำเรือมาเทียบที่ทำน้ำของวัดแล้วชนเสบียงเข้าโรงครัว ทำให้วัดปากน้ำไม่ขาดแคลน เป็นเรื่องที่ยืนยันได้ว่า แม้จะเกิดภาวะวิกฤตเศรษฐกิจตกต่ำเพียงใด แต่ถ้าบุคคลมีใจเป็นบุญกุศล ปฏิบัติธรรมะอยู่ตลอดเวลา สังสมบุญและธรรมปฏิบัติเรื่อยไป ก็ย่อมสามารถผ่านวิกฤตนั้นไปได้อย่างไม่ยากลำบากนัก

ปลุกไปรบ

คุณยายอาจารย์ทองสุข และคุณยายอาจารย์จันทร์ เป็นสหธรรมิกนักสร้างบารมีที่สามารถทำวิชาได้ทั้งคู่ แต่ท่านมีความแตกต่างกันคือ คุณยายอาจารย์ทองสุขมีอัธยาศัยที่ถนัดในการสอนและเผยแผ่ ส่วนคุณยายอาจารย์จันทร์ไม่ค่อยชอบออกไปไหนและไม่ค่อยชอบสอนคนอื่น ชอบทำวิชาปราบมารอย่างเดียว

ในช่วงที่คุณยายทองสุขยังไม่ต้องออกไปเผยแผ่ ท่านจะทำวิชาร่วมกับคุณยายจันทร์อยู่ใน

รอบเดียวกันซึ่งเป็นเวรตีก คุณยายอาจารย์จันทร์ท่าน
ตื่นนอนไว ส่วนคุณยายอาจารย์ทองสุขตื่นช้ากว่า
ก่อนที่จะเข้าเวรตีก คุณยายอาจารย์จันทร์จึงต้องทำ
หน้าที่ปลุกคุณยายอาจารย์ทองสุขทุกคืน ท่านจะไป
เรียกอยู่ใกล้ๆ ที่นอนว่า “พี่ๆ พี่สุข ไปเข้าเวรกัน”
เป็นอย่างนี้เรื่อยมา

พอถึงช่วงสงครามโลก สถานการณ์คับขัน
เมื่อต้องปลุกบ่อยๆ เข้า คุณยายอาจารย์จันทร์ก็เริ่ม
จะกังวล เพราะขนาดระเบิดมายังไม่ตื่น มีอยู่วันหนึ่ง
คุณยายอาจารย์จันทร์เผลอนึกตำหนิในใจว่า “คน...
ให้ปลุกเรื่อยทุกคืนทุกคืน” จากนั้นก็ไปเข้าเวรนั่งสมาธิ
ด้วยกัน พอถึงตอนเข้าออกจากเวร คุณยายทองสุข
ก็ยื่นเท้าสะเอวว่าไล่คุณยายจันทร์ว่า “อีกำง เมื่อคืน
มึงด่ากูเหรอ กูเห็นมึงด่ากู มึงต้องมาขอขมากูนะ”

...ปลุกไปรบ...

คุณยายจันทร์ท่านก็ไม่ตอบอะไร แล้วก็ไม่ต้องถามว่า
รู้ได้อย่างไร เพราะต่างคนต่างก็รู้กัน แล้วคุณยาย
จันทร์ก็ว่า “พีนะ แหม...ให้ฉันปลุกทุกคืนทุกคืน”
แล้วท่านก็ไปขอมากัน เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ว่าทั้ง
สองท่านต่างก็มีญาณทัศนะที่ไม่ธรรมดา

นอกเหนือจากเวลาทำวิชาในโรงงาน บางครั้ง
คุณยายทองสุขก็จะรับแขกที่มาขอบุญบารมีให้ท่าน
ช่วยในสิ่งต่าง ๆ ท่านจะพูดกับแขกไฟเราะมาก ด้วย
วิญญานครูที่ชอบสอน ส่วนคุณยายจันทร์จะเป็นแบบ
นักรบ ท่านจะนั่งเฝ้าอยู่ข้างหลังคุณยายทองสุขเวลา
รับแขกและสอนธรรมะ แววดาของคณยายจันทร
จะแววาวด้วยความเด็ดเดี่ยว ส่วนคณยายทองสุขจะ
นึ่มนวล บุคลิกของท่านจะแตกต่างกัน

...ปลุกไปรบ...

คุณยายจันทร์ท่านเล่าให้ฟังว่า ถ้าแขกคนไหน มาแบบไม่เข้าท่าเข้าทาง ท่านจะพูดกับแขกคนนั้น อย่างตรงไปตรงมา แต่คุณยายทองสุขจะค่อยๆ พูด อย่างทะนุถนอม เมื่อแขกกลับไปหมดแล้ว ท่านก็จะ โดนคุณยายทองสุขเล่นงานว่า “อีกำเอ๊ย มึงต้องพูด ให้มันดี ๆ หน่อย” คุณยายจันทร์ก็บอกว่า “พี่ก็คิดดูสิ เขามาอย่างนี้เนีย”

ต้นแหล่งศึกสงคราม

สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 พระเดชพระคุณ หลวงปู่วัดปากน้ำได้แต่งตั้งให้คุณยายจันทร์เป็น หัวหน้าเวรชาดรู้อยู่ในโรงงานทำวิชชา คำว่า “ชาดรู” ในที่นี้หมายความว่า เวลาทำสมาธิท่านจะขาดการรับรู้ เรื่องของกายมนุษย์อย่างสิ้นเชิง จิตของท่านจะหลุด เข้าไปสู่ภายในทั้งหมดแบบม้วนเดียวจบ ไม่รู้สึกคัน หรือเมื่อยขบแต่อย่างใด ซึ่งใครก็ตามที่ทำได้จะมีใจ ที่ละเอียดมาก สามารถเข้าถึงความละเอียดของใจ

...ต้นแหล่งศึกสงคราม...

ที่น้อยคนจะเข้าถึงได้ แม้ช่วงสงครามโลกจะมีการทิ้งระเบิดอยู่เรื่อย ๆ ดูน่าสะพรึงกลัว แต่คุณยายและหมู่คณะผู้ทำวิชชาลับนั่งนิ่งอย่างมีความสุข ต่างคนต่างปล่อยใจเข้าไปสู่ภายในเพื่อใช้อานุภาพของวิชาธรรมกายแก้ไขสงครามในเมืองมนุษย์

ในขณะที่มนุษยร์บราฆ่าฟันกันอยู่ พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ทราบว่ต้นเหตุเกิดจากพญามารที่ส่งกิเลสมาบังคับจิตใจของมนุษย์ให้ทำลายซึ่งกันและกัน แม้ในขณะที่ผู้นำประเทศและกองทัพของประเทศต่าง ๆ ประชุมหารือกัน ท่านและหมู่คณะผู้ทำวิชชาก็ปล่อยใจเข้าไปสู่ภายในเพื่อตรวจตราดูว่าทำอะไรจึงจะสงบศึกได้ เมื่อไปถึงพญามารผู้เป็นต้นแหล่งที่มาของศึกสงครามแล้ว ท่านก็ตรวจสอบดูว่าเขามีวัตถุประสงค์อะไรที่ทำให้มนุษย์รบกันเอง

...ต้นแหล่งศึกสงคราม...

โดยที่มนุษย์ทั้งหมดไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย รู้แต่เพียงว่าจะ
ต้องรบเพียงเพื่อเอาชนะกันให้ได้

เมื่อท่านทำสมาธิได้ละเอียดจนถึงระดับที่
สามารถเห็นพญามารผู้เป็นต้นเหตุของสงครามโลก
ได้แล้ว จึงขอเจรจาเพื่อยุติสงครามที่เกิดขึ้นในเมือง
มนุษย์ แต่สรุปผลได้ว่าไม่ตกลง เพราะฝ่ายมารมี
ความตั้งใจที่จะทำลายล้างมนุษย์โดยสวดละเอียด
หรือส่งอำนาจบังคับลงมาเพื่อให้มนุษย์สามารถ
คิดค้นอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรงมากแล้วนำมา
ประหัตประหารกัน

ปิดลูกระเบิด

ในช่วงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้เพียรพยายามให้หมู่คณะในโรงงานทำวิชาช่วยกันแก้ไขไม่ให้มนุษย์รบราฆ่าฟันและเบียดเบียนกันเอง แล้วช่วยทำให้ประเทศชาติพ้นภัยด้วยวิชาธรรมกาย มีอยู่ครั้งหนึ่งซึ่งจะเรียกว่าตำหนักไม่เชิง หลวงปู่ได้ถามคณะศิษย์ผู้ทำวิชาหลาย ๆ คนในโรงงานเกี่ยวกับผลของสงครามโลกว่าเป็นอย่างไร ซึ่งทุกคนก็ตอบตามญาณทัศนะของตน

...ปิดลูกระเบิด...

ถามเรียงบุคคลจนกระทั่งมาถึงคนสุดท้ายคือคุณยาย ท่านถามว่า “ลูกจันทร์ เยอร์มันแพ้หรือชนะวะ” คุณยายก็นิ่งไปสักพักหนึ่งแล้วตอบว่า “เยอร์มันแพ้เจ้าค่ะ” ท่านถามอย่างนี้ทุกคืนเป็นปี คุณยายก็ยืนยันว่าแพ้ หลวงปู่เลยสั่งว่าให้ช่วยกันทำวิชาเพื่อแก้ไข เพราะประเทศไทยในขณะนั้นต้องจำยอมอยู่ฝ่ายเดียวกับญี่ปุ่นและเยอรมัน ทุกคนก็ทำวิชากันตามที่ท่านสั่ง

ช่วงระหว่างสงครามโลกผู้ทำวิชาต้องตรวจดูตลอดว่าแม่ทัพของแต่ละฝ่ายคิดอย่างไร ประเทศนั้นคิดอย่างไร ประเทศนี้คิดอย่างไร เขาจะเตรียมการมาอย่างไร จะมาทิ้งระเบิดเวลาไหน ถ้าตอบผิดก็ตาย เช่น ตอบว่า 6 โมงเช้าจะมาทิ้งระเบิด แต่ความเป็นจริงคือเขามาทิ้งตอนตี 4 ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ตอบคำถามนอนหลับเพื่อมาคอยเข้าเวรทำวิชาตอน 6 โมงเช้า

...ปิดลูกกระเบิด...

ถ้าตอบผิดอย่างนี้ก็ต้องตายสถานเดียว ดังนั้นจึงตอบผิดไม่ได้ คุณยายก็เป็นหนึ่งในผู้ที่ตอบคำถามเหล่านี้ เพราะท่านเป็นหัวหน้าเวรชาดรู้ ซึ่งจะต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องเหตุผลที่จะตอบกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ ตอบคำถามตามหลักวิชาทั้งหยาบและละเอียด เรื่องหยาบเช่นคำถามที่เกี่ยวกับสงครามโลกในเมืองมนุษย์ เรื่องละเอียดเช่นคำถามเกี่ยวกับสงครามภายในระหว่างธาตุธรรม แล้วท่านก็แก้ไขกันไป “ลูกจันทร์ ระเบิดมาเวลาไหนวะ” เมื่อคุณยายตอบว่าเป็นเวลาใดแล้ว พอถึงเวลานั้นจะมีการดับไฟทันที เพื่อไม่ให้นักบินเห็นเป้าหมาย ทุกอย่างต้องเตรียมพร้อมอย่างดี เพราะคำตอบของคุณยายไม่เคยผิดพลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

...ปิดลูกกระเบิด...

เรื่องการปิดลูกกระเบิดของคณะผู้ทำวิชา
วัดปากน้ำ เป็นเรื่องที่ฮือฮามากในสมัยนั้น เริ่มจากที่
พระเดชพระคุณหลวงปู่สั่งให้ผู้ทำวิชาทำใจหยุดนิ่ง
ช้าลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเห็นพระธรรมกายและ
เข้าถึงพระธรรมกายไปพร้อม ๆ กัน จากนั้นท่านจึง
ถ่ายทอดวิชาการปิดลูกกระเบิดให้ โดยผู้ศึกษาไม่ต้อง
ทำอะไรเลย นอกจากทำใจหยุดนิ่งเพียงอย่างเดียว
และซ้อนรวมพระธรรมกายของแต่ละท่านให้เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ เมื่อ
ท่านทำอะไรก็ทำอย่างนั้น เช่นอำพรางเมืองเอาไว้
ทำให้นักบินเข้าใจผิดคิดว่าเป็นป่า พอถึงป่าหรือทะเล
ก็ทำให้เห็นเป็นเมือง เป็นเหตุให้นักบินทิ้งระเบิดผิด
เป้าหมาย ไม่ได้หมายความว่าใช้มือปิดลูกกระเบิดที่
กำลังตกลงมาอย่างที่ท่านหลายคนเข้าใจ

...ปิดลูกกระเบิด...

ในการปิดลูกกระเบิดทั้งหมด มีอยู่ครั้งหนึ่งซึ่งเป็นครั้งสำคัญมากที่สุด พระเดชพระคุณหลวงปู่ทราบด้วยญาณทัศนะของท่านว่าพญามารมีวัตถุประสงค์ที่จะดลบันดาลให้มนุษย์กลุ่มหนึ่งได้สร้างระเบิดที่มีกำลังทำลายล้างสูงขึ้น แล้วนำมาทิ้งที่ประเทศไทย โดยเฉพาะบริเวณที่เป็นแหล่งของผู้รู้ที่สามารถทำวิชาธรรมกายได้ เพราะวิชาธรรมกายมีอานุภาพในการสู้รบกับพญามารซึ่งเป็นฝ่ายบาปอกุศลโดยตรงเมื่อหลวงปู่ทราบก่อนดังนี้แล้ว ท่านอยากจะทดสอบดูว่าในบรรดาศิษยานุศิษย์ผู้ทำวิชาของท่านมีใครเห็นและทราบตรงกันบ้าง พอดีกับที่คุณยายกำลังเข้าเวรอยู่ในช่วงนั้นพอดี ท่านจึงถามขึ้นว่า “ลูกจันทร์ มึงเห็นไหมวะ เค้าจะเอาระเบิดลูกนี้มา ดูซิวะ ถ้ามาถึงเมืองไทยแล้วจะเป็นอย่างไร” คุณยายท่านก็ปล่อย

ใจเข้าสู่ศูนย์กลางกายไปจนเห็นตามอย่างหลวงปู่ แล้วก็ตอบตามภาพที่เห็นในสมาธิว่า “จะเขียนเรียบเป็นหน้ากลอง แหกเป็นจุดทั้งต้นไม้ใบหญ้าตึกตึ้นตึกตา ไม่มีอะไรที่มีชีวิตเหลืออยู่เจ้าคะ” นี่เป็นการรู้เห็นเป้าหมายของระเบิดลวงหน้าก่อนที่ชาวโลกจะรู้จักกัน เป็นความตั้งใจดั้งเดิมของพญามารหรือธาตุธรรมฝ่ายบาปอกุศล ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ไม่ได้ทราบมาจากการอ่านข่าวใดๆ แต่ท่านทราบด้วยญาณที่สนะ

เมื่อมีผู้เป็นพยานการรู้เห็นของท่านดังนี้แล้ว พระเดชพระคุณหลวงปู่จึงบอกกับหมู่คณะผู้ทำวิชาทั้งหมดว่า พวกเรายอมตายที่นี่ ตายพร้อมๆ กัน ท่านบอกว่าเจ็ดวันนี้ถ้าเราไม่ชนะก็ยอมตายกันทั้งหมด แล้วท่านก็สั่งให้ลั่นกุญแจประตูด้านนอกของ

...ปิดตู้กระเบิด...

โรงงานทำวิชาเอาไว้ ทุกคนต้องประจำการอยู่ตลอดเวลา วันละ 24 ชั่วโมง แบ่งเป็นรอบ รอบละ 6 ชั่วโมง สลับกันตลอดทั้งวันทั้งคืนไม่มีหยุด ท่านสู้อย่างนี้โดยที่ไม่มีใครล่วงรู้เลย

หลวงปู่สั่งให้ทุกคนทำวิชาเพื่อแก้ไขภัยพิบัติครั้งใหญ่หลวง ด้วยการทำให้ประเทศไทยรอดพ้นจากการเป็นเป้าหมายในการทิ้งระเบิดทำลายล้างสูงลูกนี้ โดยท่านตั้งใจว่าจะทำให้ระเบิดไปตกกลางทะเลแทน เมื่อครบ 7 วันแล้ว ปรากฏว่าระเบิดดังกล่าวไม่ได้ถูกนำมาทิ้งที่ประเทศไทย โดยกระแสน้ำไปได้บันดาลให้ฝ่ายสัมพันธมิตรตัดสินใจนำระเบิดไปทิ้งยังประเทศหนึ่งซึ่งมีวิบากกรรมจากการก่อสงครามมานาน

...ปิดลูกกระเบิด...

การปิดลูกกระเบิดนี้ผู้มีอำนาจท่านไม่ได้ใช้มือปิด แต่ปิดด้วยวิธีการหยุดกับนิ่งอย่างเดียวเท่านั้น การทำใจหยุดนิ่งเฉยจะเปิดโอกาสให้ผู้มีอำนาจมากกว่าลงซ้อน ซึ่งคุณยายก็เป็นบุคคลผู้หนึ่งที่ทำหน้าที่ปิดระเบิดมากมายหลายครั้ง แม้ว่าในขณะที่ทำวิชชาจะมีการทิ้งระเบิดในละแวกนั้นอยู่เรื่อย ๆ แต่ท่านก็ไม่หวั่นไหว คิดเพียงแต่ว่าจะต้องช่วยแก้ไขทุกข์มนุษย์ ไม่ให้รบราฆ่าฟันกัน ซึ่งก็น่าอัศจรรย์ใจว่าไม่มีระเบิดลูกใดตกลงมาสู่วัดปากน้ำเลย

สุดท้ายสงครามโลกครั้งที่ 2 จบลงโดยเยอรมันเป็นฝ่ายแพ้ แม้จะรู้ว่าต้องแพ้อยู่แล้วแต่หลวงปู่วัดปากน้ำก็ต่อว่าคุณยายว่าทำใจอ่อน ทำให้ประเทศไทยอาจต้องเสียหายโดยตกเป็นฝ่ายใช้หนี้สงครามอย่างมหาศาล คุณยายเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า

ท่านถูกพระเดชพระคุณหลวงปู่ดูอยู่ครั้งเดียวเพราะ
ญาณแม่นยำเกินไป ทำให้ท่านถึงกับน้ำตาไหล จึงเดิน
ออกจากโรงงานทำวิชาไปที่โบสถ์แล้วแหงนมองดู
กระเบื้องหลังคาเพื่อปรับใจให้เป็นปกติ สักครู่เมื่อ
ท่านสบายใจดีแล้ว พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ใช้ให้
คนมาตามคุณยายกลับไปนั่งทำภาวนาต่อ และด้วย
บุญบันดาล ถึงเยอรมันจะแพ้สงคราม ท่านก็กลั่นแกล้ง
ให้ประเทศไทยไม่ต้องตกเป็นฝ่ายใช้หนี้สงครามไป
พร้อมกับเยอรมันและญี่ปุ่น เพราะทางฝ่ายสัมพันธมิตร
ซึ่งเป็นผู้ชนะนั้นเห็นแก่ชาวไทยกลุ่มหนึ่ง คือ
ขบวนการเสรีไทยที่คอยสนับสนุนฝ่ายสัมพันธมิตร

สมรภูมิอันแท้จริง

การรบระหว่างพระซึ่งเป็นธาตุธรรมฝ่ายกุศล กับมารซึ่งเป็นธาตุธรรมฝ่ายอกุศลนั้น สู้กันด้วยบุญ และบาป โดยบุญเป็นกระสุนหรือเครื่องมือของพระ ในขณะที่บาปเป็นของมาร พระเดชพระคุณหลวงปู่ อูปมาไว้ว่า สงครามในโลกมนุษย์ที่เรียกว่าสงครามโลก ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 หากนำมารวมกันแล้วก็เป็น เพียงการรบแบบเด็ก ๆ การรบกับพญามารเท่านั้นจึง เรียกว่าเป็นการรบแบบผู้ใหญ่ ผู้ที่สามารถพูดเช่นนี้ ได้ถือว่าไม่ธรรมดา ถ้าไม่ได้รับรู้เห็นและทำจริงด้วย

...สมรภูมิอันแท้จริง...

ตนเองแล้ว จะไม่สามารถกล่าวออกมาได้เลย ดังนั้น การรบภายในจึงยิ่งใหญ่กว่าสงครามโลก เพราะขอบเขตของการรบกว้างใหญ่ไพศาลเกินกว่าฟ้า ครอบ ยิ่งกว่าโลกและจักรวาล トラบใดที่สงคราม ภายในที่แท้จริงยังไม่จบลงสงครามในโลกมนุษย์จะ ไม่มีวันสิ้นสุด

นับตั้งแต่มีอายุได้ 47 ปี พระเดชพระคุณ หลวงปู่ได้รวบรวมบุคคลผู้มีธาตุธรรมพิเศษที่มาจาก เพื่อศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกายและเริ่มทำภารกิจใน โรงงานทำวิชา เป็นการเริ่มต้นสงครามอย่างแท้จริง ที่ปราศจากศาสตราวุธยุทธโศปกรณ์ ไม่มีการพลัด พราก ไม่มีการสูญเสีย ทุกขั้นตอนของการทำสงคราม ภายในที่แท้จริงกับกิเลสอาสวะและพญามารนั้น มีแต่ ความสุขและความบันเทิงใจ

ผู้ที่ทำหน้าที่ปราบมารในยุคนั้นล้วนมีบาร์มี แก่กล้า เพราะผู้ที่มีบาร์มีแก่เท่านั้นจึงปราบมารได้ ถ้าบุญบารมีน้อยจะทำได้ หากถามว่าจะต้องใช้ บุญบารมีมากขนาดไหนก็ต้องนึกถึงคำของหลวงปู่ วัดปากน้ำที่ว่า “ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานตลอดกาย ไม่มีใครรู้เรื่องปราบมารเลย”

คำว่า “นิพพานตลอดกาย” ในที่นี้ หมายถึง การเข้านิพพานโดยทั้งกายมนุษย์เอาไว้เหลือเพียง พระธรรมกายแล้วเข้าสู่อายตณนิพพาน ซึ่งในยุคสมัย ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่าน ผู้ที่พูดเช่นนี้มีความ เสี่ยงต่อการถูกจับในข้อหาอวดอุตตริมนุสสธรรม มีสิทธิ์ถูกจับสึก ยึดทรัพย์ ยึดข้าวของต่างๆ แต่ท่าน ก็จำเป็นต้องพูดเพราะต้องการให้ทุกคนได้รู้ มิฉะนั้น ก็จะไม่มีการมีโอกาสได้ล่วงรู้เลย มีเพียงหมู่คณะใน

...สมรภูมิอันแท้จริง...

โรงงานทำวิชาเท่านั้นที่จะรู้กัน แม้ว่าท่านจะพูดแล้ว ผู้ฟังก็ยังรู้ได้เพียงเล็กน้อย แต่ไม่มีวันจะรู้ความหมายอันแท้จริงทั้งหมดของสิ่งที่ท่านพูด จนกว่าจะเข้าถึงด้วยตนเอง

นับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีน้อยคนนักที่จะรู้เรื่องการปราบมาร นับตั้งแต่มาร 5 ผุ้ คือ กิเลสมาร ขันธ์มาร อภิสังขารมาร เทวบุตรมาร และมัจจุมาร จนถึง “พญามาร” ซึ่งเป็นผู้ควบคุมมารทั้ง 5 ผุ้นี้ ผู้ที่จะทำภารกิจในการปราบพญามารได้ก็ต้องมีบุญบารมีพิเศษและมีมโนปณิธานที่จะทำงานด้านนี้โดยเฉพาะ

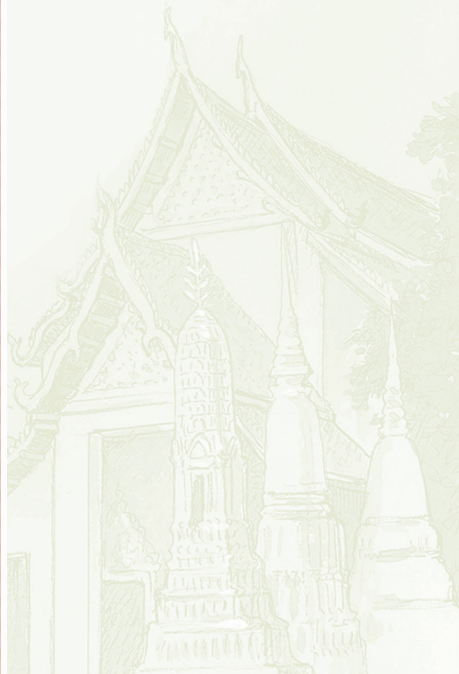
การเอาชนะพญามารนั้นต้องชนะด้วยสงครามภายในโดยเข้าถึงวิชาธรรมกายให้ได้ เพราะฉะนั้น

...สมรภูมิจนแท้จริง...

วิชาธรรมกายจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ที่จะทำให้รู้ และเห็นได้ว่าพญามารนำอะไรมาใช้เป็นเครื่องมือ ในการบังคับบัญชามนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย วิชาธรรมกายจะทำให้เราสามารถสืบสาวไปได้ถึง ต้นกำเนิด จนกระทั่งได้เห็นมารและภพที่อยู่ของมาร แล้วเข้าไปสู่สมรภูมิแห่งการรบที่แท้จริงภายใน เมื่อใด ก็ตามที่สามารถรบชนะสงครามภายในได้ สันติสุข และสันติภาพของโลกก็จะเกิดขึ้น ซึ่งคุณยายก็เป็นผู้ที่ อยู่ร่วมในสมรภูมিরบอันแท้จริงด้วย นี่เป็นอีกเหตุผล หนึ่งว่า เพราะเหตุใดคุณยายจึงเป็นบุคคลสำคัญที่ ควรแก่การยกย่องบูชา

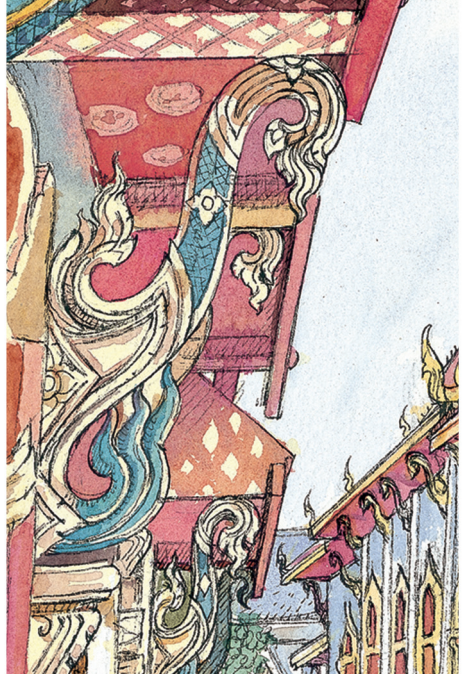
gnore In My Heart!

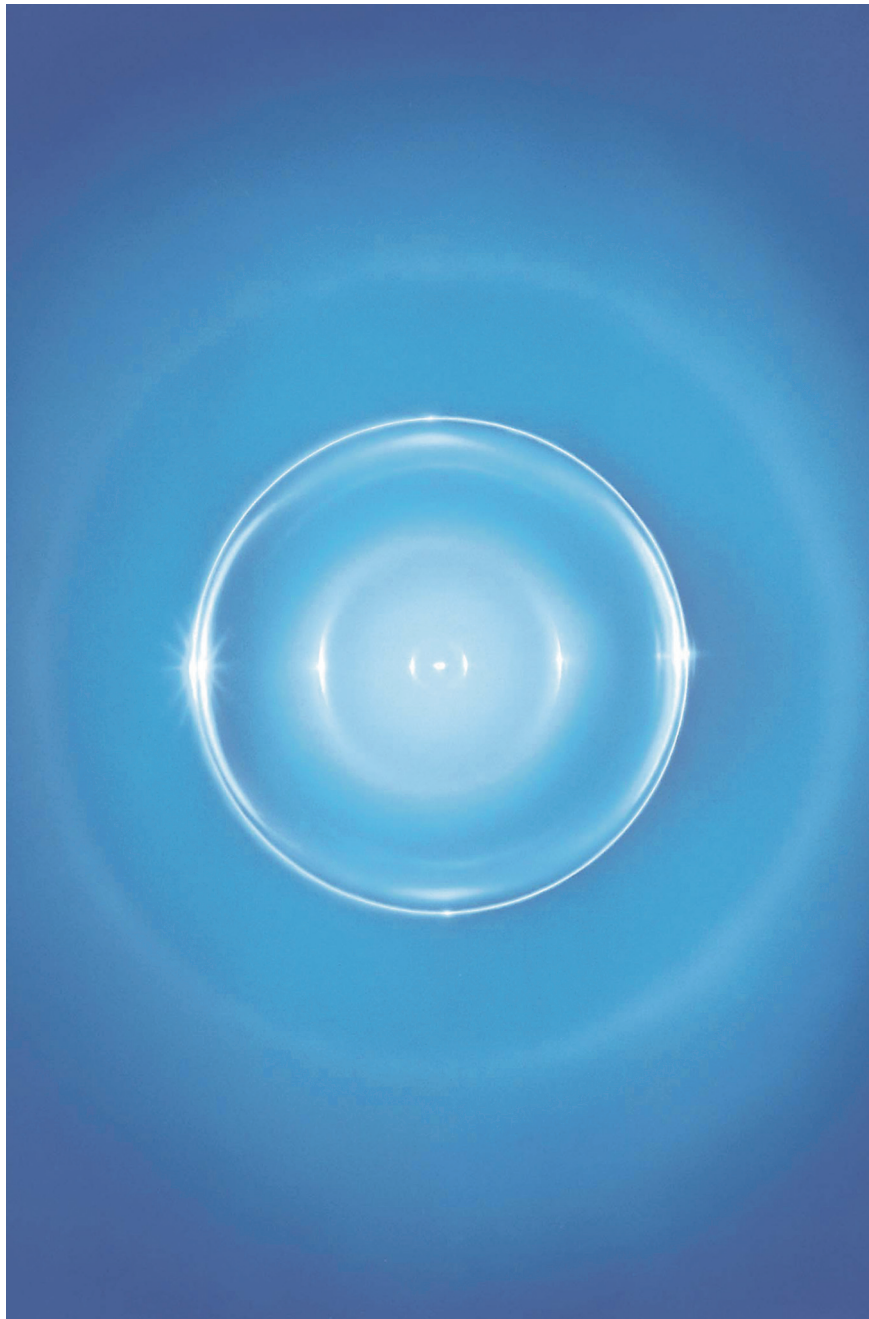
ภาชนะบรรจุ

ทส่งท้าย

วิธีปฏิบัติเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ๐ ประวัติคุณยายฯ
บทสวดสรรเสริญคุณยายฯ ๐ ประวัติตะวันตกธรรม

วิธีปฏิบัติธรรม

เพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือ ข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตักพอสบายๆ หลับตาเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายกับตอนที่เรากำลังจะหลับ อย่าบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา

ทำใจของเราให้เบิกบาน แ่มชื่น สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปล่อยวาง ทำใจให้ว่าง คลายความผูกพันในทุกสิ่ง แล้วก็รวมใจหยุดนิ่งอย่างนุ่มๆ เบาๆ

ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 เหนือระดับสะดือขึ้นมา 2 นิ้วมือ อยู่ภายในกลางท้องของเรา โดยสมมุติว่ามีเส้นด้าย 2 เส้น เส้นหนึ่งซึ่งให้ดึงจากสะดือทะลุไปด้านหลัง อีกเส้นหนึ่งซึ่งจากด้านขวาทะลุไปด้านซ้าย เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดเล็กเท่ากับปลายเข็ม เหนือจุดตัดนี้ขึ้นมา 2 นิ้วมือ เรียกว่าศูนย์กลางกายฐานที่ 7 ซึ่งเป็นต้นทางไปสู่อายต-
นิพพาน

จากนั้นจึงกำหนดบริกรรมนิมิตเป็นดวงกลมใสเหมือนกับเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีตำหนิใสสะอาดบริสุทธิ์ โตเท่ากับแก้วตาหรือขนาดใดก็ได้ นึกอย่างสบายๆ นิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ พร้อมกับประคองใจให้หยุดนิ่ง ด้วยบริกรรมภาวนาในใจเบาๆ ว่า “สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...” ให้เสียงของคำภาวนาดังออกมาจากกลางท้องของเราอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่ภาวนา สัมมา อะระหัง ต้องไม่ลืมนึกถึงดวงกลมใสที่ศูนย์กลางกายด้วย

การนึกภาพของดวงกลมใสและคำภาวนา
ในใจนี้จะช่วยนำใจของเราที่พุ่งออกไปในเรื่องราว
ต่างๆ นอกตัว ทั้งเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ ธุรกิจ การงาน
ครอบครัว บ้านเรือน การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องที่
นอกเหนือจากนี้ ให้กลับมาสู่ฐานที่ตั้งดั้งเดิมของใจ
ซึ่งเป็นตำแหน่งที่จะทำให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์
ของการมาเป็นมนุษย์ คือการเข้าถึงดวงธรรมและ
กายภายในต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่แล้วภายในตัวเรา

ให้ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปจนกว่าใจจะหยุด
นิ่ง และเกิดความรู้สึกว่าไม่อยากจะภาวนาต่อไป
อยากจะหยุดใจนิ่งเฉยๆ อยู่กับภาพของดวงกลมใส
ที่เราเห็น เมื่อรู้สึกเช่นนี้ ก็ปล่อยให้เป็นอย่างที่ใจ
อยากจะเป็น แล้วใจของเราจะค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่
ภายในอย่างสบายๆ โดยมีภาพนิมิตหรือไม่มีก็ได้
ในที่สุดแล้ว จะมีความสว่างบังเกิดขึ้น หรืออาจเห็น
เป็นจุดเล็กๆ ใสๆ เหมือนดวงดาวในอากาศที่อยู่บน
ท้องฟ้าในยามราตรี

จุดสว่างนี้เป็นที่ประชุมของความรู้และความลับ
ของชีวิต นับตั้งแต่ดวงธรรมในดวงธรรม ภายในกาย
ภพภูมิต่างๆ และธรรมทั้งมวลที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงนำมาสั่งสอน เป็นจุดสว่างเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่ เช่น
เดียวกับเมล็ดโพธิ์หรือเมล็ดไทรเม็ดเล็กๆ ซึ่งเป็นที่
รวมของกิ่ง ก้าน ใบ ดอก และผล ของต้นโพธิ์หรือ
ต้นไทรใหญ่ๆ ทั้งต้น

เมื่อเราสามารถรักษาความนิ่งของใจเอาไว้กับ
จุดใสสว่างนั้นได้อย่างมั่นคง จนกระทั่งความคิดอื่น
เข้ามาแทรกไม่ได้ ใจก็จะยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งนิ่งใจก็ยิ่ง
บริสุทธิ์ ยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งมีความสุข ยิ่งมีความสุข
แสงสว่างก็ยิ่งเกิด แสงสว่างยิ่งเกิด การเห็นแจ้งก็ยิ่ง
เกิด การเห็นแจ้งทำให้เรารู้แจ้ง ความรู้แจ้งทำให้เรา
หายสงสัย การหายสงสัยทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

ปรับเข็มทิศชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่าง
แม่นยำ เพราะฉะนั้นจุดสว่างเล็กๆ ไสๆ นี่จึงเป็นสิ่งที่
ที่เราจะต้องครอบครองให้ได้ เราจะครอบครองได้
ต่อเมื่อใจของเราหยุดนิ่ง แล้วความรู้สึกอันยิ่งใหญ่จะ
เกิดขึ้นภายในตัว เป็นความยิ่งใหญ่ที่ปราศจากทิฐิมานะ
และความลำพองใจ ยิ่งใหญ่อย่างบริสุทธิ์ เป็นตัวของ
ตัวเอง เป็นอิสระอย่างแท้จริง มีความพึงพอใจ อยู่ได้
ด้วยตัวของตัวเอง เราจะมีดวงปัญญาเกิดขึ้น ทำให้
ทราบว่าความพอดีของชีวิตเป็นเช่นไร เราจะกินแต่พอดี
อยู่แต่พอดี และใช้แต่พอดี เพื่อสงวนเวลาของชีวิตที่
มีอยู่อย่างจำกัดนี้ มาแสวงหาอริยทรัพย์ภายใน และ
ความรู้ในวิชชาธรรมกาย ที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทาง
แห่งการหลุดพ้นที่สมบูรณ์ที่สุด คือที่สุดแห่งธรรม

ประวัติคุณยายฯ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2452 ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ท่านเป็นลูกคนที่ 5 ในจำนวนพี่น้อง 9 คน ของพ่อพลอยและแม่พัน ขนนกยูง ซึ่งประกอบอาชีพเกษตรกรรม

ท่านตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เมื่ออายุได้ 26 ปี เพื่อหาช่องทางไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยอาศัยทำงานอยู่ที่บ้านของคุณนายเลียบ ซึ่งเป็นอุปัชฌาจากคนสำคัญของวัดปากน้ำก่อน ในระหว่างนี้เอง ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์ทองสุข ลำแดงปิ่น ครูสอนสมาธิจากวัดปากน้ำ ผู้แนะนำธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งท่านเข้าถึงพระธรรมกาย

เมื่อท่านมีอายุได้ 29 ปี คุณยายอาจารย์ทองสุข ได้พาท่านไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย เมื่อท่านได้พบแล้ว หลวงปู่วัดปากน้ำก็เมตตารับท่านไว้ เป็นศิษย์และอนุญาตให้ศึกษาวิชชาธรรมกายขั้นสูง ในทันที

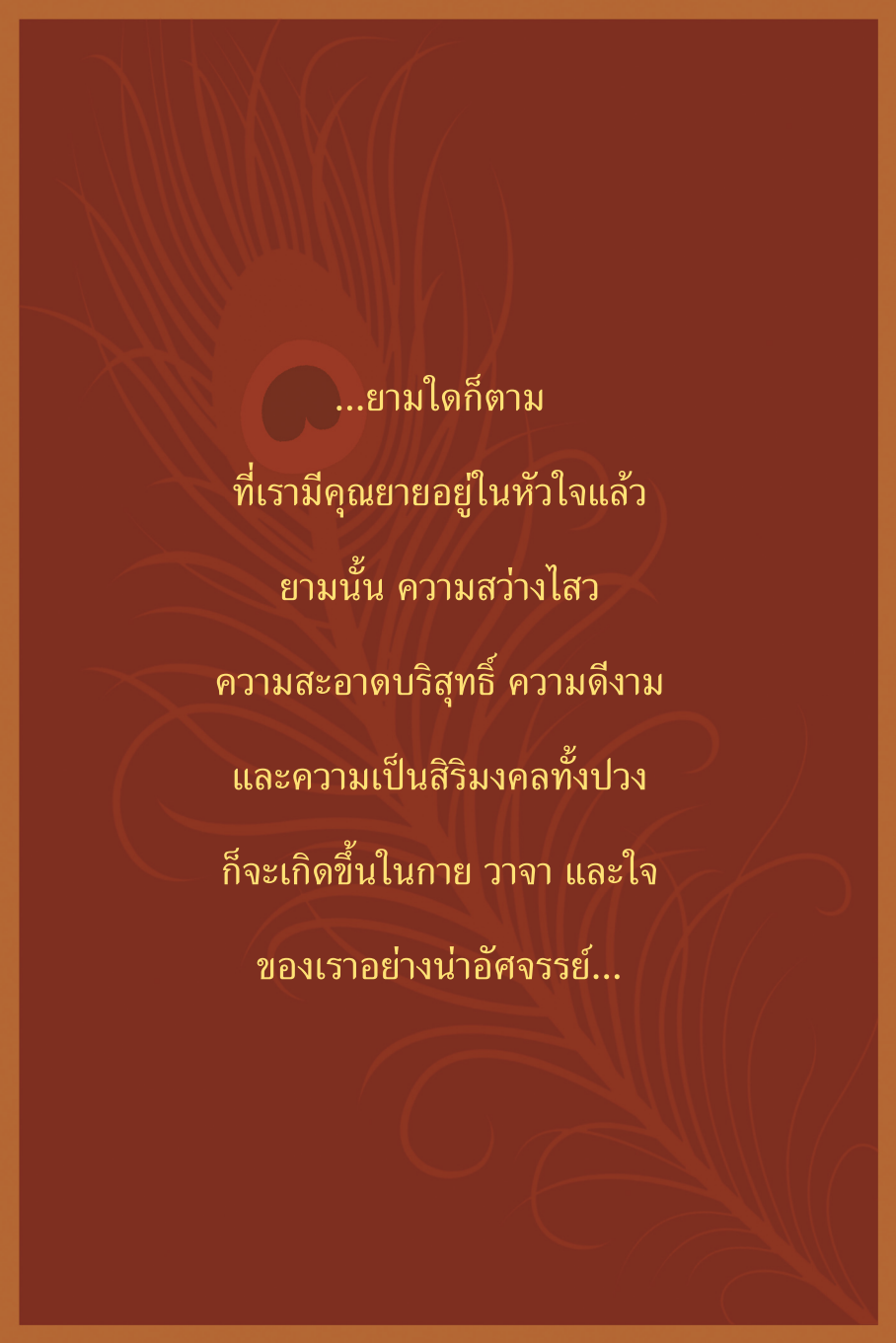
หลังจากที่ได้ย้ายมาอยู่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ได้ บวชเป็นอุบาสิกามาเฝ้าพร้อมๆ กับคุณยายอาจารย์ทองสุข และได้ศึกษาค้นคว้าวิชชาธรรมกาย พร้อมกับปฏิบัติ สมาธิภาวนาขั้นสูงอยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ

ต่อมา ในปี พ.ศ. 2506 ท่านได้พบกับพระเดช พระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้นเป็นนักศึกษา จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้มีความสนใจใน พระพุทธศาสนาและการเจริญสมาธิภาวนามาก พระเดช พระคุณหลวงพ่อได้กราบฝากตัวเป็นศิษย์ กับคุณยาย อาจารย์และได้รับการถ่ายทอดวิชชาธรรมกายจากท่าน

ในปี พ.ศ. 2513 ขณะที่คุณยายมีอายุได้ 61 ปี พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย ซึ่งอยู่ในช่วงพรรษาแรกของการเป็นพระภิกษุ ได้ปรารภกับคุณยายถึงการสร้างสถานที่แห่งใหม่อันเหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมและเผยแผ่วิชชาธรรมกายสืบต่อไป คุณยายจึงริเริ่มสร้างวัดขึ้นพร้อมกับให้การส่งเสริมพระเดชพระคุณหลวงพ่อและหมู่คณะในทุกๆ ด้านเพื่อให้งานสร้างวัดประสบความสำเร็จ

นับตั้งแต่นั้นมา จึงได้มีการก่อตั้ง “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ณ ตำบลคลองสาม อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และได้รับการพัฒนาเรื่อยมาจนกระทั่งกลายเป็น “วัดพระธรรมกาย” ซึ่งมีกิจกรรมด้านการศึกษาและประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลายทั้งภายในประเทศไทย และต่างประเทศ

หลังจากคุณยายอาจารย์ได้สนับสนุนพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย ในการสถาปนาวัดพระธรรมกายและวางรากฐานในการพัฒนาวัดอย่างมีระบบระเบียบและมั่นคงแล้ว ท่านได้ละสังขารอย่างสงบในวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2543 ในขณะที่ท่านมีอายุได้ 92 ปี

...ยามใดก็ตาม

ที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว

ยามนั้น ความสว่างไสว

ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม

และความเป็นสิริมงคลทั้งปวง

ก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจ

ของเราอย่างน่าอัศจรรย์...

บทสวดสรรเสริญ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ชนนกยูง

๖
ใน

อมจิตกราบบูชา

มหาอุบาสิกอาจารย์

ก่องแก้วนฤพาน

ยอดทหารพระทศพล

สืบทอดธรรมธาตุ

มุ่งประกาศทางมรรคผล

ศิษย์เอก พระมงคล-

เทพมุนี มิแปรผัน

เป็นหนึ่งในไม่มีสอง

นามเกริกก้องคุณยายจันทร์

ขนนกยูง ห่มชีวัน

ทำวิชาพิชิตชัย

อดทนและเข้มแข็ง

মনেগ্রেংพิสุทธิ์ไส

โกฏิเพชรในภพไตร

เพียงเศษห้วงของดวงมัลย์

เป็นยอดกตัญญู

น้อมนบครูทุกวันวาร

เชื่อมวิชาพระนิพพาน

ผู้สร้างสาน ตะวันธรรม

รวมศิษย์พลิกผืนนา

สถาปนาให้เลิศล้ำ

วัดพระธรรมกายนำ

ธรรมขยายหทัยชน

ธารใดในโลกล้ำ

รวมมหานทีดล

เทียบธารกรุณย์มน

แค่เศษเสี้ยวน้ำใจยาย

ยอดปฐุมการ

เอกบรมสมใจหมาย

หาเทียบสองมือยาย

ผู้ป็นกายแห่งธรรมา

ยายเป็นเช่นโพธิ์พฤกษ์

ให้ระลึกและฟังพา

ศิษย์ดังสกุณา

ได้อาศัยไต้บารมี

กลางยายใสพิสุทธิ์

เปรียบประดุงพระเจดีย์

กายธรรมทับทวี

อสงไขยอนกนันต์

ด้วยบุญกุศลล้ำ

วรธรรมคุณยายจันทร

คัมศิษย์ทุกคืนวัน

สุขเกษมภิเปรมปรีดี

ธรรมใดคุณยายซึ่ง

ขอศิษย์ถึงทุกชีวี

ตามติดบ่มความดี

ทุกภพชาติพิมาตมาร

เปี่ยมด้วยธรรมฤทธิ์

บุญศักดิ์สิทธิ์มหาศาล

สืบทอดอุดมการณ์

ปณิธานธาดุธรรมา

แผ่ขยายวิชาเลิศ

ให้บรรเจิดทั่วโลกา

ศิษย์มั่นคำสัญญา

แทนมาลาบูชาคุณ

ประวัติตะวันตกธรรม

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อ
ธัมมชโย) เกิดที่จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ 22 เมษายน
พ.ศ. 2487 เป็นบุตรของคุณพ่อจรรยงค์ และคุณแม่จุรี
สุทธิผล ท่านมีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการ
ปฏิบัติธรรมตั้งแต่เยาว์วัย ในช่วงระหว่างการศึกษาระดับ
อุดมศึกษา ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา
จันทร์ ขนนกยูง หนึ่งในบรรดาศิษย์เอกของพระเดช
พระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ)
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย นับตั้งแต่นั้นมา ท่านจึงได้ฝากตัว
เป็นศิษย์และทุ่มเทให้กับการศึกษาวิชชาธรรมกาย

เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์แล้ว ท่านได้เข้ารับการบรรพชาอุปสมบท
ในวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2512 ณ พัทธสีมา วัด
ปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยมีพระเทพวรเวที (ปัจจุบันคือ
สมเด็จพระมหาธีรราชมิ่งคลาจารย์ เจ้าอาวาส วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ) เป็นพระอุปัชฌาย์ โดยท่านได้รับฉายาว่า
“ธัมมชโย” ซึ่งแปลว่า “ผู้ชนะโดยธรรม”

ต่อมา ในวันมาฆบูชาที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ.
2513 หลวงพ่อธัมมชโยพร้อมด้วยคุณยายอาจารย์ฯ
และหมู่คณะ รวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาได้ริเริ่มพัฒนาผืนนา
จำนวน 196 ไร่ ซึ่งได้รับการบริจาคจากคุณหญิงประหยัด
แพทยพงศาวิสุทธาธิปัตย์ ให้กลายเป็นสำนักสงฆ์ตาม
ระเบียบการสร้างวัด โดยใช้ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติ
ธรรม” ซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็น “วัดพระธรรมกาย”
ที่มีชื่อเสียงทั้งทางด้านการศึกษาพระปริยัติธรรมใน
อันดับต้นของประเทศไทย มีการส่งเสริมการประพาส

ปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลาย สำหรับทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และมีผลงานการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้กว้างไกลไปทั่วโลก

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำมชโยได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระสุธรรมยานเถร ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2534 ต่อจากนั้นได้รับการถวายปริญญา ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาการศึกษาพระพุทธศาสนา จากมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2537 และในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2539 ได้รับพระราชทานพัดยศเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระราชภาวนาวิสุทธิ

ปัจจุบัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำมชโย ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และประธานมูลนิธิธรรมกาย ซึ่งมีสาขากายในประเทศไทยและต่างประเทศรวมกว่า 60 แห่ง